Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Ὁ Ἐξοχ. Πρόεδρος Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ ἀνταλλάσσων θερμὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰακώβου, κατὰ τὴν εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, τῇ 28ῃ Ἀπριλίου, 1959.

ΕΤΟΣ ΚΕ΄. ΜΑΪΟΣ—MAY, 1959 ΑΡΙΘΜΟΣ 470

Ἑορτολόγιον, 15 Μαΐου — 15 Ἰουνίου 1959

ΜΑΪΟΥ

15. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Παχωμίου τοῦ μεγάλου. Ἀχιλλείου ἐπισκόπου Λαρίσσης.
16. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἀπόδοσις Κυριακῆς Θωμᾶ. Θεοδώρου τοῦ Ἡγιασμένου.
17. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄. ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ. Ἰωσὴφ καὶ Νικοδήμου. Ἀνδρονίκου ἀποστόλ.
18. ΔΕΥΤΕΡΑ. Πέτρου, Ἡρακλείου, Ἰουλίας, Χριστίνης, μαρτύρων.
19. ΤΡΙΤΗ. Πατρικίου ἐπισκόπου Προύσσης. Μενάνδρου, Θεοτίμης, μαρτύρων.
20. ΤΕΤΑΡΤΗ. Θαλλελαίου, Νικοστράτου, Ἀντιόχου, μαρτύρων.
21. ΠΕΜΠΤΗ. ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.
22. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Βασιλίσκου μάρτυρος. Δημητρίου καὶ Παύλου, νεομαρτύρων.
23. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἀπόδοσις ἑορτῆς Μυροφόρων. Μιχαὴλ Σινάδων, Μαρίας τῆς τοῦ Κλοπᾶ, Μυροφόρου.
24. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ. Μαρκιανῆς, Πελαγίας, Ἰλαρίωνος, μαρτύρων.
25. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἡ γ΄. εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
26. ΤΡΙΤΗ. Ἀπόδοσις ἑορτῆς Παραλύτου. Κάρπου καὶ Ἀλφαίου, ἀποστόλων.
27. ΤΕΤΑΡΤΗ. Μεσοπεντηκοστή. Ἑλλαδίου Ἱερομάρτυρος. Ἰωάννου Ρώσσου, ὁμολ.
28. ΠΕΜΤΗ. Εὐτυχοῦς Ἱερομάρτυρος. Ἑλικωνίδος Μάρτυρος.
29. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Θεοδοσίας τῆς παρθένου. Ἰωάννου Νεομάρτυρος.
30. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἰσαακίου ὁσίου, ὁμολογητοῦ. Εὐσεβίου καὶ Χριστίνης, μαρτύρων.
31. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ. Φωτεινῆς Μεγαλομάρτυρος. Ἑρμείου Μάρτυρ.

ΙΟΥΝΙΟΥ

1. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἰουστίνου φιλοσόφου καὶ μάρτυρος.
2. ΤΡΙΤΗ. Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὁμολογητοῦ.
3. ΤΕΤΑΡΤΗ. Λουκιλιανοῦ, Παύλης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.
4. ΠΕΜΠΤΗ. Μητροφάνους Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Μάρθας καὶ Μαρίας, ἀδελφῶν Λαζάρου.
5. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου. Νικάνδρου Μάρτυρος.
6. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἰλαρίωνος τοῦ νέου, Ἀττάλου, ὁσίων.
7. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ. Θεοδότου ἱερομάρτυρος. Ζηναΐδος μάρτυρος. Σεβαστιανῆς ὁσίας.
8. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀνακομιδὴ λειψάνων Θεοδώρου Στρατηλάτου μεγαλομάρτυρος. Καλλιόπης μάρτυρος.
9. ΤΡΙΤΗ. Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Πελαγίας ὁσίας.
10. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀλεξάνδρου μάρτυρος. Πανσέμνης ὁσίας.
11. ΠΕΜΠΤΗ. Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. Βαρνάβα καὶ Βαρθολομαίου, ἀποστόλ.
12. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου τῶν ἐν Ἄθῳ ὁσίων.
13. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἀκυλλίνης μάρτυρος. Ἀντιπάτρου ἐπισκόπου Βόστρων.
14. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄. Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
15. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀμὼς Προφήτου. Ἀχαϊκοῦ, Στεφανᾶ, ἀποστόλων. Ἱερωνύμου ὁσίου.

Religious Calendar — May 15 to June 15, 1959

MAY

15. FRIDAY. St. Pachomios, the Confessor; St. Achilleus, Bishop of Larissa.
16. SATURDAY. St. Theodore the Blessed.
17. SUNDAY Sunday of the Myrrhbearers. SS. Joseph and Nicodemus; St. Andronicus the Apostle.
18. MONDAY. SS. Peter, Heracleios, Julia and Christina, Martyrs.
19. TUESDAY. St. Patrikios of Proussa; SS. Menandros and Theotima, Martyrs.
20. WEDNESDAY. SS. Thallelaios and Nikostratos, Martyrs.
21. THURSDAY. THE SAINTS CONSTANTINE AND HELEN.
22. FRIDAY. St. Basiliskos, Martyr; SS. Demetrios and Paul, New Martyrs.
23. SATURDAY. St. Michael; St. Mary of Clopa, the Myrrhbearer.
24. SUNDAY. Sunday of the Paralytic; SS. Markianis and Pelagia.
25. MONDAY. Third Discovery of the Head of St. John.
26. TUESDAY. SS. Carpos and Alfaios of the 70 Apostles.
27. WEDNESDAY. Mid-Pentecost. St. John the Russian.
28. THURSDAY. St. Eutyches, Bishop of Mytelene.
29. FRIDAY. St. Theodosia the Martyr.
30. SATURDAY. St. Isakios the Confessor.
31. SUNDAY. Sunday of the Samaritan Woman; SS. Eusebios and Christina, Martyrs.

JUNE

1. MONDAY. St. Justinos, Martyr and Philosopher.
2. TUESDAY. St. Nikeforos, Patriarch of Constantinople.
3. WEDNESDAY. SS. Loukilianos and Paula, Martyrs.
4. THURSDAY. St. Metrofanes, Patriarch of Constantinople.
5. FRIDAY. St. Dorotheos, Bishop of Tyros.
6. SATURDAY. St. Ilarionos the New; St. Attalos.
7. SUNDAY. Sunday of the Blind Man; St. Theodotos, Martyr among Priests.
8. MONDAY. Return of the Remains of St. Theodoros.
9. TUESDAY. St. Kyrillos, Patriarch of Alexandria.
10. WEDNESDAY. St. Alexander the Martyr.
11. THURSDAY. The Ascension of the Lord.
12. FRIDAY. SS. Onoufrios and Peter of Mt. Athos.
13. SATURDAY. St. Akylina the Martyr.
14. Sunday of the Holy Fathers; St. Methodios, Patriarch of Constantinople.
15. MONDAY. St. Amos the Prophet; St. Achaikos.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, wo and thought of the Greek Orthodox Chur in America, published monthly by the Gre Archdiocese of North and South Americ 10 East 79th Street, New York 21, N. Y Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE
SECRETARY:
REV. RHILIP KOUTOUFAS

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada
One year $4.0
Two years $7.0
Single copy ..... 40 cen
Foreign Countries ..... $4.50 per yea

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of addres and renewal orders to become effective. T insure accuracy in changes, include previou and new address. Contributions and New deadline for THE ORTHODOX OBSERVER i the 2nd day of the month for issue of fol lowing month. Send all communications to

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y

PUBLICATIONS

OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA

PARENTS AND PRIESTS AS SER VANTS OF REDEMPTION. B Athenagoras Kokkinakis, Bishop o Elaia. Pp. 206. New York, 1958

The Eastern Orthodox Church — A Bibliography by Rev. Dean Timothy Andrews. $0.5

The Divine Liturgy for Mixed Chorus Music by John Sakellarides. Ar ranged Tito Xirellis. Pp. 56. $1.00

Repentance by the Very Rev. Archi mandrite Ser. Papacostas. Trans slated into English from the 12th Greek ed. Published by Brotherhood of Theologians "ZOE." Pp. 141. $0.50

History of the Orthodox Church by Rev. Constantine Callinicos. Pp. 146. $1.50

The Greek Orthodox Faith by Arch bishop Michael. Pp. 8..... no charge

The Greek Contribution to Our Com mon Faith by Dr. E. E. Flack Pp. 8. no charge

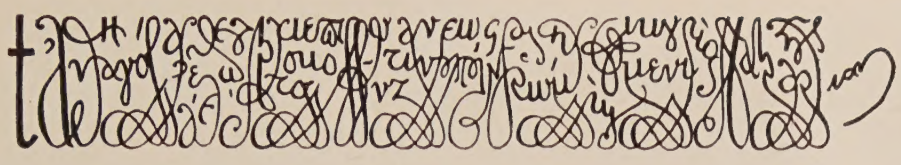

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

...έῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, παντὶ τῷ Ἱερῷ ...αὶ τῷ εὐσεβεῖ Πληρώματι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ...χριν καὶ εἰρήνην παρὰ τοῦ ἐνδόξως Ἀναστάντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Ὕμνους ἐπινικίους καὶ αἶνον δοξολογίας ἀναπέμπει καὶ πάλιν κατὰ τὴν πανέορτον ταύτην ἡμέραν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ...τιπόθητα, καὶ τὸ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην εὐσεβὲς Ὀρθόδοξον Πλήρωμα ἐν σκιρτώσῃ καρδίᾳ συνεορτάζει καὶ συμπανηγυρίζει μετ' αὐτῆς τὸ κοσμοσωτήριον ...αῦμα τῆς ἐκ νεκρῶν ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εὐλόγως δέ, διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ τῆς Ἀνα...τάσεως ἦλθε χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ κατακλεὶς ...οῦ μεγίστου καὶ μοναδικοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γεγονότος, ...ῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς σωτηρίαν τοῦ ...μαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ῥῆγμα εἶχεν ἐπέλθει ἐν τῇ δη...ιουργίᾳ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς παρακοῆς, καὶ ἄβυσσος, ἄβυσσος τῆς ἁμαρτίας, ἐκύκλου τὴν ψυχὴν τοῦ ἀν...ρώπου. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐγεφύρωσε τὸ ῥῆγ...α καὶ ἐγέμισε τὴν ἄβυσσον. Τὰ πάθη καὶ ὁ θάνατος ...οῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦσιν ἀπάντησιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ...δύνη τοῦ κόσμου. Ὁ ἀναμάρτητος Χριστός, κατὰ ...ὴν νύκτα τῆς ἀγωνίας, ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆς ...αὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀνέλαβεν ἐν Ἑαυτῷ ἁπάσας τὰς ...μαρτίας τῆς ἀνθρωπότητος συνόλης.

Ἡ θυσία τῆς ἀγάπης κατεπράϋνε τὴν δικαίαν ὀρ...ὴν τοῦ Θεοῦ· ἱκανοποίησε τὴν θείαν δικαιοσύνην· ...ἀποκατέστησε τὴν ἠθικὴν τάξιν, ἐπήνεγκε τὴν εἰρή...ευσιν καὶ ἀπέβη ἀρχὴ νέας περιόδου διὰ τὴν ἀνθρω...τότητα, περιόδου τῆς χάριτος, καθ' ἣν οἱ πρὶν ἐν σκό...ει καὶ σκιᾷ θανάτου περιπατοῦντες εὐχερῶς εὑρί...σκουσι τὴν πύλην, τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν βασιλείαν ...τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εἰρή...ης, τὴν βασιλείαν τῆς ἐν ἀγάπῃ καὶ χάριτι κοινωνίας ...τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους.

Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις, καίπερ συνδεδεμένα ...πρὸς ὡρισμένον τόπον καὶ χρόνον καὶ ἅπαξ γενόμενα, εἶναι ὅμως γεγονότα ἐπέκεινα τόπου καὶ χρόνου. Τὰ ἀπ' αὐτῶν ἀναβλύσαντα ἀγαθὰ εἶναι προσιτὰ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, κατὰ πάντας τοὺς χρόνους. «Χριστός, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. Γ'. 9). «Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἑβρ. ΙΓ'. 8).

Ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς ζῇ καὶ ἐνεργεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι ὁ σύγχρονος πασῶν τῶν γενεῶν. Τὸ Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ, Εὐαγγέλιον περὶ ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Οὐρανίου Πατρός, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ συμβαδίζει μετὰ τῆς Ἱστορίας. Ὁ δὲ λόγος Αὐτοῦ, διὰ τῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα κατέστησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὥπλισε διὰ τῆς αὐθεντίας Αὐτοῦ, εἶναι παρὼν πάντοτε εἰς πάσας τὰς γενεάς.

Ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς πανηγυρίζομεν ἐφέτος τὴν Ἀνάστασιν ἐν ἐξαιρετικῇ χαρμονῇ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἔχετε ἐν μέσῳ ὑμῶν τὸν νέον Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὑμῶν καὶ ἡμέτερον προσφιλῆ ἀδελφὸν κ. Ἰάκωβον. Ὑπεδέχθητε αὐτὸν ὡς ἄγγελον ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἐκλεκτὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, φορέα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐκπρόσωπον ἡμῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ ταῖς λοιπαῖς Δημοκρατίαις τοῦ Δυτικοῦ Ἡμισφαιρίου συνολικῶς, ὡς καὶ παρὰ ταῖς αὐτόθι φίλαις Ἐκκλησίαις, ἠθικὸν σύνδεσμον τῆς Χώρας ἡμῶν πρὸς τοὺς λαοὺς τούτους, πατέρα δὲ ἡμῶν φιλόστοργον καὶ ἀδελφὸν πάντων.

Ἐκτιμήσαντες τὴν ἐπίσημον συμμετοχὴν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν ἐνθρόνισιν τῆς Α. Ἱερότητος καὶ τὴν ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πάντων ὑμῶν πρὸς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, συνεμερίσθημεν βαθύτατα τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν πάντων ὑμῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ ἐλεύσει αὐτοῦ παρ' ὑμῖν.

Διὸ καὶ εὐχόμενοι ἀπὶ τῇ Ἀναστάσει ὑπὲρ ὑγείας τοῦ Προέδρου Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ τῶν Χωρῶν ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ θερμῇ προσαγορεύομεν πάντας ὑμᾶς, ἐπὶ τῇ κλητῇ καὶ ἁγίᾳ ταύτῃ ἡμέρᾳ. Ὁ χειμών, ὁ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν ἡμῖν παρῆλθεν. Ἀπεκυλίσθη ὁ λίθος, ὁ μέγας καὶ βαρύς, ὁ πιέζων καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν.

Συνεχίσατε, τέκνα ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ κρατῆτε, ὅπερ ἔχετε, μετ' εὐλαβείας, κατανοήσεως καὶ ὑπερηφανείας, τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς λατρευτικὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τῆς ὁποίας οἱ ἀκατάλυτοι θησαυροὶ ἀποτελοῦσι τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς, τὰ θρησκευτικά, πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ κέντρα ὑμῶν, τὴν ἀφο-

σίωσιν πρὸς τὰς Δημοκρατίας τῆς Ἀμερικῆς, ἐν αἷς ἁπλοῦται ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία.

Πρὸ πάντων δὲ μείνατε ἡνωμένοι ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὑμῶν καὶ τοὺς Βοηθοὺς αὐτοῦ Ἐπισκόπους, ὡς βραχίονες ἰσχυροὶ καὶ πολύτιμοι, ἐν παντὶ συνεργάται, ἡνωμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ πάντας, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι θεμέλιον τῆς κοινῆς εὐημερίας καὶ προκοπῆς.

Καὶ δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, τὰς λαμπάδας τῆς χαρᾶς ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντες καὶ τὸ χαρμόσυνον «Χριστὸς Ἀνέστη» εἰς ἀλλήλους ἀπευθύνοντες. Μηδεὶς μείνῃ ἀμέτοχος τῆς κοινῆς εὐτυχίας. Μηδεὶς ὑστερήσῃ εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ φιλανθρωπίας, ἵνα κ οἱ ἔχοντες καὶ οἱ μὴ ἔχοντες καὶ οἱ ἐν τῇ Πατρίδι κ οἱ ἀπανταχοῦ, κοινωνοῦντες πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀ λήλους στηρίζοντες, ἐξ ἴσου βαθέως αἰσθανθῶσι τ ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως θείαν εὐφροσύνην. Χ στὸς γὰρ ἐγήγερται, ἐλπὶς τοῦ κόσμου καὶ σωτηρί

«Χριστὸς Ἀνέστη», τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητ Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμή

Πάσχα τοῦ 1959

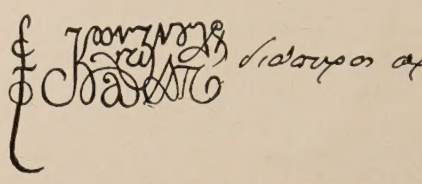

Η ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ Κου Κου ΙΑΚΩΒΟΥ

Τῷ εὐαγεῖ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ Πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, χάρις εἴη καὶ εἰρήνη παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ προσφιλῆ,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τὰ πάντα πεπλήρωται φωτὸς σήμερον: «οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια». Τὸ σκότος τοῦ Ἅδου διαδέχεται τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ζωῆς. Φωτόλουστος ἡ νὺξ προσημαίνει τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις. Τοῦτο τυγχάνει τὸ μέγα χαρμόσυνον μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀνάστασις οὕτω καθίσταται ἡ ἀρχὴ τῆς καινῆς κτίσεως. Ἡ βεβαίωσις τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐγγύησις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ἡ ἐγκαίνισις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως «γέγονε τὰ πάντα καινά». Ἐν καινότητι ζωῆς καλούμεθα νὰ περιπατήσωμεν οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Ζωῆς, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἕνα νόμον, μίαν ἐντολήν: τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Χοιστὸν καὶ ἡ εἰς Αὐτὸν ἀπόλυτος πίστις ἡμῶν εἶναι αἱ μόναι δυνάμεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ βληθῇ ἔξω ὁ φόβος, ἡ κακία, τὸ μῖσος. Μόνον διὰ τῆς ἀγάπης, μεταβαλλομένης εἰς βίωμα, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξουδετερωθῇ ὁ κίνδυνος, πᾶς κίνδυνος, καὶ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ εἰρήνη. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, «ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα».

Ἀναστάσεως ἡμέρα σήμερον, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Λαμπρυνθῶμεν τὴν ψυχὴν καὶ συνεορτάσωμεν τὸ λοιπόν. Μηδεὶς ἐξέλθει πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. «Χριστὸς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε». Τῇ χάριτι Αὐτοῦ ἡμεῖς ἐσώθημεν. Καὶ τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπη Αὐτοῦ, ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς (Ἐφ. 2, 5). Τῆς ἀληθείας ταύτης ἑρμηνευτὴς καὶ κῆρυξ ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν κα ὑπάρχει, κατ' ἐξοχήν, ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη σία, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐγνω ρισεν ὅσον οὐδεμία ἄλλη τὸ σὺν Χριστῷ ἀποθνήσκε καὶ σὺν Χριστῷ ζῆν καὶ δοξάζεσθαι. Διὰ τοῦτο κα συνεχίζει νὰ εἶναι Αὕτη ἡ μόνη φορεὺς τοῦ ἀληθοῦ τοῦ παγκοσμίου καὶ εἰς οὐσίαν καὶ εἰς ἀκτινοβολία πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστο λος Παῦλος ἐπιγραμματικώτατα ἐκφράζει διὰ τῶ λέξεων: «εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώ πων ἐστὲ εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12, 18).

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης Μήτηρ Ἐκκλησία συνεκάλεσε τὰς Ἁγίας Ἑπτὰ Ο κουμενικὰς Συνόδους καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἑνότη τος τῶν πάντων ἐν Χριστῷ, «ἵνα δι' Αὐτοῦ ἔχωμεν τὴ προσαγωγὴν οἱ πάντες ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν Πα τέρα» (Ἐφ. 2, 18). Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἡ Ἁγί ἡμῶν Ἐκκλησία ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἱδρύ σατο τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης εἰ δόξαν οὐχὶ Ἑαυτῆς, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι πρωτοστατεῖ σήμερον διὰ τὴν ἕνωσιν πάν των τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὅπως ἐπρωτοστά τησε καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὡς ὁ ἱερὸς ὑμνογράφο ψάλλει ἐν τῇ ποιητικωτάτῃ στροφῇ τοῦ τρίτου εἱρμοῦ τῆς ὠδῆς Πασχαλινῆς ᾠδῆς λέγων: «ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν κα βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σο εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐν τῇ εἰρήνῃ ὅθεν καὶ τῇ ἀγάπῃ τοῦ δι' ἡμᾶς Ἀνα στάντος Χριστοῦ, ἂς μεταβάλωμεν τὸν ὄρθρον τοῦτο εἰς ὄρθρον λαμπαδηφορουσῶν ψυχῶν. Διότι, διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου κατέστημεν «συμπολῖται Ἁ γίων καὶ οἰκεῖοι Θεοῦ» (Ἐφ. 2, 19). Ηὐλογήθημεν

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἀνταλλάσσων θερμὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ Ἐντιμ. Δημάρχου Νέας Ὑόρκης κ. Robert Wagner, πρὸ τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, ὁπόθεν παρήλασαν πρὸ τοῦ εὐλογοῦντος Ἀρχιεπισκόπου τὰ ἅρματα καὶ πάντες οἱ συμμετασχόντες εἰς τὴν Παρέλασιν, ἥτις ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητική.

διὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐλογίας: διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν αὶ διὰ τοῦ ἡμετέρου Γένους ηὐδόκησεν ὁ Ἀναστὰς ωτὴρ νὰ κηρυχθῇ καὶ ποιήσῃ τοὺς πάντας «συμπο-ίτας ἁγίων καὶ οἰκείους Θεοῦ». Φανῶμεν λοιπὸν ξιοι τοῦ θεοσδότου τούτου προνομίου καὶ συνεχίσω-ιεν ἐν ζήλῳ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐλπί-ος καὶ ἀγάπης πρὸς πάντας, εὐλογοῦντες ἐν τῇ Ἑλ-ηνίδι ἡμῶν γλώσσῃ καὶ τῇ Ὀρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει ριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀναστάσιμος γενέσθω καὶ ὁ παλμὸς καὶ ὁ ρυθμὸς ῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἀναστάσιμος ὁ τόνος τῆς ὅλης ἡμῶν ρησκευτικῆς καὶ φυλετικῆς ὑπάρξεως καὶ πορείας. Αναστάσιμον καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα. Ἀνα-τάσιμος καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Οὐδεμία ἄλλη Εκκλησία καὶ οὐδὲν ἄλλο Ἔθνος ἐπίστευσε καὶ ἔζη-σε τόσον ἐντόνως τὴν Ἀνάστασιν, καὶ ὡς ἰδέαν καὶ ὡς πραγματικότητα, ὅσον ἡ ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος οῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἡμέτερον φιλόχριστον ῷ ὄντι καὶ ηὐλογημένον Γένος.

Εὐχαριστηρίους τοίνυν, κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην καὶ σωτήριον καὶ φωταυγῆ ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἀναπέμψωμεν τῷ Κυρίῳ ᾠδάς, ὅτι ηὐδόκησεν ἵνα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ τοῦ Γένους τούτου ἀναθάλωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ νὰ εὑρεθῶμεν ἐν τῇ εὐλογημένῃ ἡμῶν Χώρᾳ ταύτῃ συνεχισταὶ τῆς τιμιωτέρας παραδόσεως καὶ τῆς ἁγιωτέρας πίστεως.

Χαίροντες τὴν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ χαράν, περιπτυσσόμεθα πατρικῶς πάντας ὑμᾶς, καὶ συγχαίροντες ὑμῖν, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἡμῶν ἐπιπόθητα, εὐχόμεθα ὑμῖν χαρμόσυνον τὸν ἑορτασμὸν τῆς λαμπροφόρου καὶ Ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, Οὗ τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ εἰρήνη εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀμήν.

Μετὰ βαθείας πατρικῆς ἀγάπης,
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν,

† ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

Ο ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. & Ν. Κ.Κ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΞΟΧ. ΠΡΟΕΔΡΩ ΝΤΟΥΑΪΤ ΑΪΖΕΝΧΑΟΥΕΡ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰάκωβος ἐπεσκέφθη ἐπισήμως τὸν Λευκὸν Οἶκον τῇ 26ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Τρίτῃ, καὶ ἐγένετο μετ' ἐγκαρδιότητος καὶ τιμῆς δεκτὸς παρὰ τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ, εἰς ἰδιαιρᾶν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀφιερώνων καὶ τὸ ὑπόλ
πον μέρος τῆς προεδρίας του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τ
εἰρήνης.

Εἰς ἀνακοινωθὲν πρὸς τὸ «Πρακτορεῖον Πληροφ
ριῶν Η.Π.Α.», πρὸς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἀμερικῆς» κ
τὴν «Ὑπηρεσίαν Θρησκευτικῶν Νέων», ὁ Σεβ. Ἀρ

Ἀπὸ τὴν ἐγκάρδιον συνομιλίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου μετὰ τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ.

τέραν συνομιλίαν, διαρκέσασαν πέραν τῆς ἡμισείας ὥρας (11:30—12:05 μεσημβρινήν).

Μετὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἐπίσκεψιν, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδήλωσεν, ὅτι σκοπὸς αὐτῆς ἦτο ὅπως ὑποβάλῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὸν Πρόεδρον καὶ ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου μετ' αἰσθημάτων βαθείας ἱκανοποιήσεως, διότι ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Χώ-

ἐπίσκοπος ἐτόνισεν, ὅτι, ὡς πνευματικὸς Ἀρχηγὸς
τῶν πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου Ἑλληνορθοδόξων
ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ, ἐθεώρησε καθῆκον του νὰ βεβαι-
ώσῃ τὸν Πρόεδρον περὶ τῆς προθυμίας τῆς Ὀρθοδό-
ξου Ἐκκλησίας ὅπως προσφέρῃ ὅλην τὴν ἠθικήν της
συμπαράστασιν πρὸς τὴν πολιτικὴν ταύτην τῆς εἰρή-
νης, ἡ ὁποία ὑπογραμμίζει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀξιοπρε-
πείας καὶ τῆς ἠθικῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

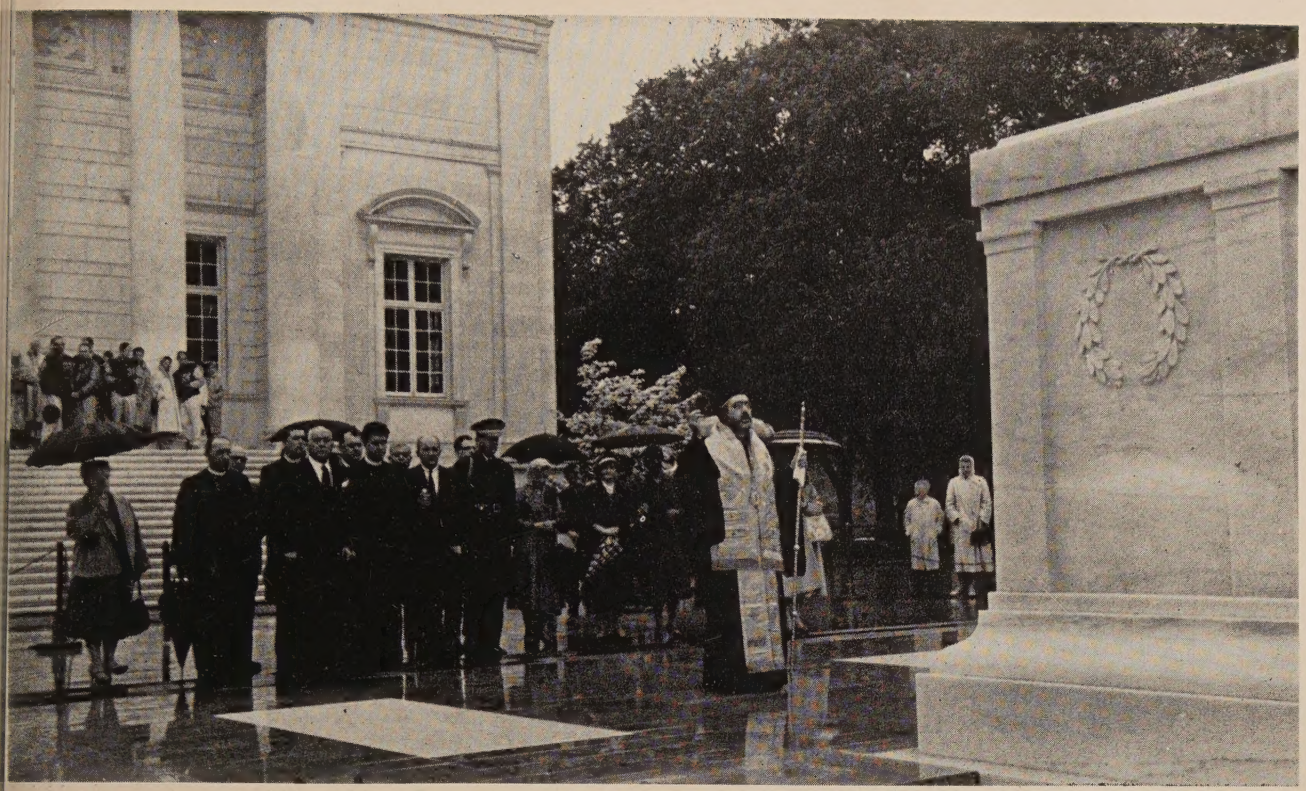

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἀναπέμπων ἐπιμνημόσυνον δέησιν πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἐν Arlington National Cemetery, κατὰ τὴν εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξ ἄλλου ἐτόνισε πρὸς τὸν Πρόεδρον, ὅτι πιστεύει εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅπως μεταφέρῃ καὶ ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ πεδίου τὰ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα ἐκήρυξεν ὁ Χριστός, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ἐξέφρασεν ἐπίσης ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν βαθεῖαν πνευματικὴν χαράν του, μετὰ τὴν ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ συνέντευξιν, ὅτι εὗρε τὸν κ. Πρόεδρον ὑγιαίνοντα ἀπολύτως καὶ διαθέτοντα διαυγεστάτην Χριστιανικὴν σκέψιν, θεόσταλτον καὶ ἐνδεδειγμένον διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς ὑπηρεσίας τῶν συνανθρώπων μας, ἄνδρα ὁλοκληρωμένης θρησκευτικῆς πίστεως καὶ συνειδήσεως, ὅστις ἔχει ἐκφράσει τὴν πίστιν του διὰ τῶν λέξεων: «τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συντελεσθῇ καλῶς ἐν τῷ κόσμῳ, ἄνευ τοῦ βιώματος τῆς εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν πίστεως». Ὁ Πρόεδρος εἶπε πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα, ὅτι τόσον εἰς τὸν τομέα τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅσον καὶ εἰς κάθε ἄλλον τομέα τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως, αἱ καλλίτεραι προσπάθειαι, ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτῶν ἐννοίᾳ, εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι βασίζονται ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκευτικῆς πίστεως.

Ὁμιλῶν περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, εἶπε: «Πιστεύομεν, ὅτι ὅλαι αἱ Θρησκεῖαι ἔχουν κάτι νὰ προσφέρουν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἔφερε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἔμπρακτον ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν κοινωνικὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἰσότητα εὐκαιριῶν πνευματικῆς σωτηρίας δι' ὅλους. Αἱ Χριστιανικαὶ αὗται ἀντιλήψεις ἔφεραν νέαν ἐλπίδα εἰς τὸν κόσμον, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀνθρωπότης πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτάς, διότι πέριξ αὐτῶν συγκεντρώνονται αἱ ἀληθεῖς ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ προσωπικότητα».

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς δυνατότητος τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμόχθησε καὶ ἠγωνίσθη ἐπὶ αἰῶνας, ἵνα φέρῃ τὰς διαφόρους Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθιστᾷ καὶ σήμερον ἀκόμη βαθέως αἰσθητὴν τὴν πίστιν της εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν Θρησκειῶν καὶ τῶν Λαῶν τοῦ κόσμου.

Πρὸ τῆς εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἐπισκέψεως αὐτοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, τῇ συνοδείᾳ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἱερῶν Ναῶν τῆς Πρωτευούσης, ἐπεσκέφθη τὸ Arlington National Cemetery, ὅπου ἀνέπεμψε δέησιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων ὑπὲρ Πατρίδος.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΙΝΑΙ ἀδύνατον ὅταν ἐπισκεφθῇ κανεὶς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ μὴ συνδεθῇ μὲ αὐτὴν καὶ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν καὶ πάλιν, κατ' ἐπανάληψιν. Διότι ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἡ πόλις, ἡ ἱερά, ἡ «καταβαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουσα τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφὴ (Ἀποκάλ. 21, 10).

Βεβαίως ὑπάρχουν ἄλλαι πόλεις εἰς τὴν Παλαιστίνην εὐφορώτεραι γεωλογικῶς καὶ πλουσιώτεραι παρ' ὅ,τι εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία δὲν παράγει κανὲν προϊὸν καὶ δὲν ἔχει ὑλικὸν πλοῦτον, οὔτε ἐπιχειρήσεις μεγάλας, οὔτε χρηματιστήρια. Τὸ ὅλον ὀροπέδιόν της δὲν παράγει τίποτε, διότι δὲν ἔχει φυσικοὺς ὅρους καὶ πόρους, τοὺς ὁποίους ἄλλη πόλις, τοῦ ἰδίου μεγέθους, ἔχει.

Ἡ κυρίως Ἱερουσαλήμ, ἡ ἱστορική, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, ἐν τῷ συνόλῳ της, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἄνω τῶν χιλίων στρεμμάτων. Δὲν ἔχει ποταμοὺς καὶ θαλάσσας διὰ νὰ τὴν γεμίζουν μὲ ἐμπορεύματα, ὅπως συμβαίνει μὲ παρομοίας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἔχει ἐργοστάσια δυνατὰ διὰ νὰ παρέχουν πλοῦτον ὑλικόν, ὅπως γίνεται μὲ πόλεις συγχρόνους. Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἄξιοι πάσης προστασίας καὶ βοηθείας οἱ ἱεροὶ αὐτόσε θεσμοὶ καὶ οἱ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι καὶ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὰ ἱερὰ καὶ θεοβάδιστα μέρη ἐπὶ αἰῶνας, μὲ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ βοηθηθῇ ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης, ἡ ὁποία παλαίει ἐναντίον πλείστων ἐμποδίων.

Δὲν παράγει τίποτε ἡ Ἱερουσαλήμ! Ὡς τόσον ὅμως ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ πόλις ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑψώθηκε περισσότερον παρὰ αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι ἢ ἡ Ρώμη, διότι ἐδίδαξε καὶ διαρκῶς διδάσκει εἰς τὰ Ἔθνη καὶ τοὺς Λαοὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην, «τὴν τὰ πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν», καὶ δίδει τὸ ὄνομά της εἰς τὴν ἰδεώδη πόλιν, τὴν νοητήν, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται ν' ἀποκαταστήσουν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν «Νέαν Ἱερουσαλήμ», ἡ ὁποία θὰ κατέλθῃ ἐκ «τοῦ οὐρανοῦ», καὶ τὴν ὁποίαν ποθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ πραγματικοῦ ἀνθρώπου.

Οἰκοδόμος της εἰς τὴν χαλεπὴν ἐκείνην τοποθεσίαν δὲν ἦτο ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων ἢ ἡ φύσις. Ἀλλὰ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν προφητῶν Του ἔθεσε τὰ αἰώνια θεμέλιά της ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὕψωσε τὰ τείχη της ἐν τῇ πίστει τῶν λαῶν πρὸς τὸν Θεόν. «Τεχνίτης καὶ δημιουργὸς αὐτῆς ὁ Θεός». (Ἑβρ. 11, 10).

Καὶ ὅπως κατὰ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον καιρὸν οὕτ καὶ τώρα ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔχει τοὺς ἰδίους ἐκείνου στενοὺς δρόμους εἰς τὸ κέντρον της, τὰς ἰδίας πολυ συχνάστους καὶ ἐμπορικὰς ἀρτηρίας. Εἰς τὴν ἀγο ράν, ὅπου τὰ καταστήματά της, ὑπάρχουν καὶ τώρα ὅπως ἀντελήφθην καὶ κατὰ τὸ τρίτον μου πρὸ τριετίας ἐκπαιδευτικόν μου ταξείδιον εἰς αὐτήν, ἐπιβλητικὰ σπίτια ἐμπόρων καὶ πλαγίως αὐτῶν μικρόσπιτα πτωχῶν λαζάρων, ἀνθρώπων τῆς ἀπόρου τάξεως ποὺ ἐν θυμίζουν ἐποχὰς παλαιάς.

Εἰς τὰ στενώτατα δρομάκια της τὰ ὀλιγώτερον ἑλκυστικὰ ἐπαγγέλματα τοῦ κρεοπώλου, τοῦ σιδηρουργοῦ, τοῦ βαμβακοεργάτου, διενεργοῦνται καὶ τώρα ὅπως καὶ ἄλλοτε. Εἰς τὰ στενόμακρα καὶ σκοτεινὰ ἐκεῖνα, μᾶλλον ὑπόγεια, χόλς, βιοτεχνικὰ ἐπαγγέλματα καλλιεργοῦνται ἐπίσης καὶ τώρα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἄλλοτε, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λεπτὴ τέχνη τοῦ χρυσοχόου καὶ τοῦ ἀδαμαντοκόπτου ἀναπτύσσεται ὡσαύτως διὰ νὰ παράγῃ τὰ διάφορα εἴδη πολυτελείας, ποὺ στολίζουν τὰ χέρια καὶ τὰ σπίτια τῶν εὐπόρων.

Εἰς τὰς μικροπλατείας καὶ τὰ στενὰ δρομάκια τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ κάθε τι ἠμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ καὶ νὰ ἀγορασθῇ. Ὅ,τι παράγει ἡ Παλαιστίνη ἢ τὰ προϊόντα ἄλλων, ξένων χωρῶν, τὰ σπανιώτερα ἀντικείμενα ἀπὸ τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα μέρη, ἠμποροῦν νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὰ χαμηλὰ ἐκεῖνα μισοφωτισμένα καταστήματα καὶ νὰ ἀγορασθοῦν. Θαυμασίως κατειργασμένα, περιέργως σχεδιασμένα καὶ κομψότατα στολισμένα ἀντικείμενα, ποτήρια, δοχεῖα, δακτυλίδια, μεταξωτὰ εἴδη, μυρωδιαί, ἀλοιφαί, εἴδη τροφῶν ἀπὸ χώρας μακρυνάς, ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Τουρκίαν, τὴν Ἑλλάδα κ.τ.λ. προσφέρονται εἰς τὰ καταστήματα τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς τιμὰς ἀναλόγους μὲ τὸν ἐνδιαφερόμενον, εἰς τιμὰς ὑψηλάς, δηλαδή, κατ' ἀρχὰς διὰ νὰ γίνῃ τὸ σχετικὸν παζάρευμα. Μοῦ εἶπον, καὶ τὸ πιστεύω, ὅτι μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 120 ἀνέρχονται τὰ διάφορα εἴδη ποὺ εἰσάγονται εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ἀπὸ διαφόρους ἄλλας χώρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μαδαγασκάρης.

Ὅπως ξεύρομεν ὅλοι μας, ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι μιὰ πόλις μεγάλη καὶ μὲ μακρὰν, ἔνδοξον καὶ ὑπερήφανον ἱστορίαν καὶ παράδοσιν. Ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς εἰς αὐτὴν νομίζει ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἄλλον πραγματικῶς κόσμον εἰς ἕνα τόπον μαγικόν. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς νὰ ἐξασφαλίζουν ὅλοι οἱ

(Συνέχεια εἰς τὴν 147ην σελίδα)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
Διευθυντοῦ Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

Τὸ ΘΕΜΑ τῆς παιδείας τῆς χώρας κρατᾶ σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θέμα, ζωντανὸ τὸ ἐνδιαφέρον ὄχι μόνο τῶν ἐπιστημόνων, τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ γενικῶς τῶν ἡγετῶν στοὺς κυρίους τομεῖς τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου μέρους τῶν πολιτῶν. Πράγματι, ἡ παιδεία πέρασε ἤδη στὴ γραμμὴ τῶν μεγάλων, τῶν ἐκδήλως ἐθνικῶν προβλημάτων. Ἔτσι, ἡ σωστή της ἀντιμετώπιση δὲν θ' ἀργήσῃ. Εἶναι γνωστὴ ἡ μεθοδικότητα μὲ τὴν ὁποία ἐπιλύονται τὰ μεγάλα προβλήματα στὴν Ἀμερικὴ εὐθὺς ὡς γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀποφασιστικὴ των σημασία γιὰ τὸ σύνολο κι' εὐθὺς ὡς ἀπομονωθοῦν καὶ ἐξεταθοῦν οἱ παράγοντες ποὺ ἐπηρεάζουν τὰ προβλήματα αὐτά.

Ἡ προβολὴ τοῦ θέματος τῆς παιδείας καὶ ἡ πολύπλευρη καὶ ἐντατικὴ μελέτη του τόσο ἀπὸ τὴ θεωρητικὴ ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἄποψη, ὀφείλεται, κατὰ κύριο λόγο, στὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἀντιπάλου στὶς δημοκρατίες ἰδεολογικοῦ στρατοπέδου στοὺς τομεῖς τῆς συστηματικῆς ἀγωγῆς, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας — στοὺς τομεῖς δηλαδὴ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴ δύναμη καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ κόσμου τῆς Δύσεως καὶ πρωτίστως τῆς Ἀμερικῆς. Ὀφείλεται ἐπίσης στὴ διαπίστωση μερικῶν βασικῶν λαθῶν στοὺς ἐκπαιδευτικοὺς προσανατολισμοὺς καὶ κυρίως στὴ σχολικὴ πράξη. Πράγματι, σκοποὶ καὶ μέθοδοι ἐργασίας καὶ προγράμματα, ἐπηρεασμένα ἀπὸ θεωρητικὲς ἀρχὲς ὄχι γερὰ στερεωμένες στὴν πραγματικὴ ἔννοια καὶ τὶς δυνάμεις τῆς προσωπικότητος καὶ στὶς εὐθύνες της ἀπέναντι στὸ κοινωνικὸ σύνολο, ὡδήγησαν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, στὴν παρερμηνεία τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας, στὴν ἄμβλυνση τῆς θετικῆς γνώσης καὶ στὸν ἀποχρωματισμὸ τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἐκείνων ἀξιῶν, οἱ ὁποῖες δίνουν τὸ κύριο νόημα καὶ τὸ στοιχεῖο τῆς ὑπεροχῆς στοὺς ἀντιολοκληρωτικοὺς λαοὺς καὶ κοινωνίες. Ἡ σοβαρότητα καὶ ἡ εὐθύνη τῆς ἐργασίας ἀντικαταστάθηκαν, σὲ ἐπικίνδυνο σημεῖο, μὲ τὸ παιγνίδι καὶ τὴ χαρὰ τῆς στιγμῆς καὶ ὁ ὡραῖος δρόμος τῆς μαθήσεως καὶ τῆς οἰκειοποιήσεως τῆς τόσο ἀπαιτητικῆς ἀλλὰ δυναμογόνου καὶ ὠργανωμένης ἐμπειρίας στένεψε καὶ παρεξέκλινε πρὸς ὅ,τι ὁδηγεῖ στὸ εὔκολο καὶ στὴν ἄμεση χρησιμοθηρία.

Οἱ ἀδυναμίες αὐτές, ὅπως ἐλέχθη, ἔχουν πιὰ ἐπισημανθῆ καὶ ὅλοι ὅσοι εὐθύνονται μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς παιδείας στὶς σωστές της βάσεις, στρέφονται τώρα μὲ βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς ὅσα μεγάλα ἡ χώρα αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει καὶ ζητοῦν ἐπίμονα νὰ καταστήσουν τὶς ἑλληνικὲς ἀξίες ἀντικείμενο θετικῆς μελέτης στὰ σχολεῖα ὅλων τῶν τύπων καὶ ὅλων τῶν βαθμίδων. Ποτὲ στὸ παρελθὸν ἡ στροφὴ αὐτὴ δὲν ἦταν τόσο συνειδητὴ τόσο ἀποφασιστικὴ καὶ τόσο ἐλπιδοφόρος. Ἔτσι, ὅ,τι ἔχει τὶς ρίζες του

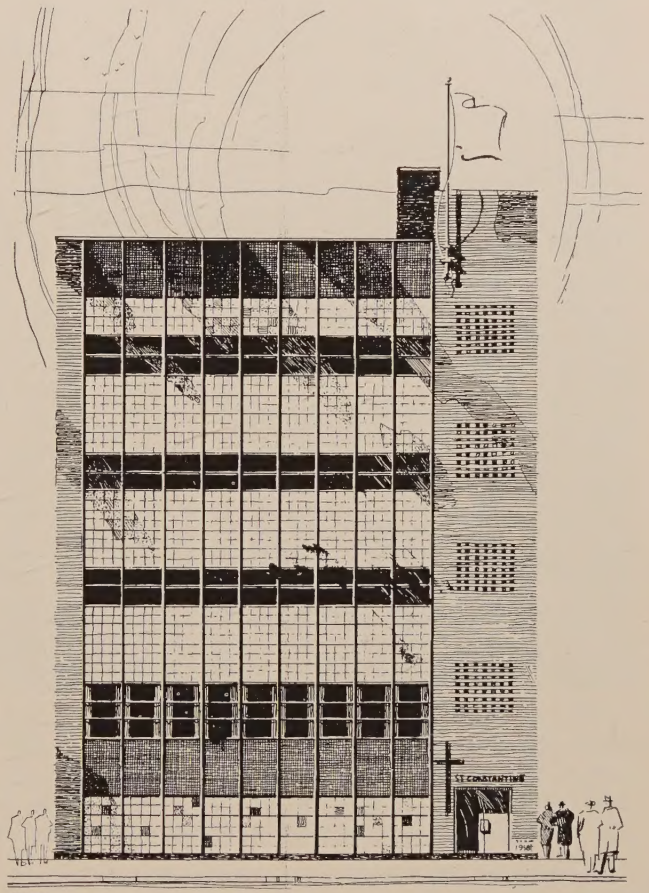

Ἀρχιτεκτονικὸν σχεδιάγραμμα τοῦ ἐπιβλητικοῦ Σχολικοῦ Κτιρίου τῆς Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Μπροῦκλυν, Ν. Υ. Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ ὁμωνύμου Κοινοτικοῦ Ἱ. Ναοῦ εἶναι ὁ Αἰδ. Ἀλκιβιάδης Καλυβόπουλος, Πρόεδρος δὲ τῆς Κοινότητος ὁ κ. Χρῆστος Ποῦλος. Εἶναι γνωστὴ ἡ πρόσφατος μεγάλη δωρεὰ ἐξ 100,000 δολλαρίων τοῦ ἐκλεκτοῦ ὁμογενοῦς Κου Ἀργυρίου Φάντη.

στὸ ἑλληνικὸ χῶρο καὶ χρόνο ἄρχισε νὰ συγκινῇ καὶ νὰ διδάσκῃ. Καὶ θὰ συγκινῇ καὶ θὰ διδάσκῃ πιὸ θετικὰ καὶ πιὸ ἀποδοτικὰ στὸ προσεχὲς μέλλον. Ἱστορία καὶ τέχνη καὶ λόγος, ὅλες γενικῶς οἱ ἐκφάνσεις τῆς ὁλοκληρωμένης ἑλληνικῆς ἐμπειρίας μπαίνουν στὰ σχολεῖα, προβάλλονται καὶ θὰ ἐπιβάλλωνται σύντομα σὰν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ προγράμμα-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΘΕΜΕΛΙΟΥ ΛΙΘΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὴν ἐπιβλητικὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ Σχολικοῦ Κτιρίου καὶ Κέντρου τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Νέας Ὑόρκης, ἐπευλογῶν τὸ ἔργον τῆς φιλοπροόδου καὶ μεγαλωνύμου ταύτης Κοινότητος. Ἐκατέρωθεν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου οἱ Μεγάλοι Εὐεργέται τῆς Κοινότητος ταύτης, κ. Κωνσταντῖνος Γουλανδρῆς (δ) καὶ κ. Θεόδωρος Τσολαϊνός, τῶν ὁποίων αἱ δωρεαὶ πρὸς τὴν Κοινότητα ὑπὲρ πραγματοποιήσεως τοῦ λαμπροῦ προγράμματος αὐτῆς ὑπερβαίνουν τὰς 250,000 δολλαρ.

τος σπουδῶν. Ἡ βασικὴ διδακτικὴ ἀρχή, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἀνθρωπιστικὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπιστήμη ὄχι μόνο δὲν ἀλληλοαπωθοῦνται ἀλλὰ συνέχονται καὶ συνοδοιποροῦν, καθολικεύεται. Ἡ Ἀμερικανικὴ παιδεία, ἐμπνεομένη τώρα ἀπὸ τὸ δημιουργικὸ ἱστορισμό, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε τὸ ἐπακόλουθο καὶ τὸ σύνδρομο ὅλων τῶν οἰκονομικὰ προηγμένων κοινωνιῶν, ἀνακαλύπτει τὴν Ἑλλάδα, ὅπως τὸ ἔκαμε στὸ παρελθὸν ἡ Εὐρώπη, μελετᾶ τὶς ὁμορφιές της, ἀναζητεῖ στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ νοῦ τὶς ρίζες καὶ τὶς βάσεις ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, στηλώνει στὰ ἔκθαμβα μάτια τῶν μαθητευομένων, μικρῶν καὶ μεγάλων, ἕνα κόσμο ἐπιβλητικό, ὑποβλητικὸ καὶ βαθύτατα παιδευτικό.

Ποιὸ εἶναι τὸ χρέος τῆς ὁμάδος πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς στὴ μοναδικὴ τούτη ἱστορικὴ στιγμή; Πῶς ὁ Ἀμερικανικὸς Ἑλληνισμὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἐπίμονα αἰτήματα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας μὲ τὴ βοήθεια τῶν Ἑλληνικῶν ἀξιῶν καὶ μὲ τὴ δημιουργικὴ ἀπομίμηση τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ νοῦ στὰ τολμηρά του πετάγματα πρὸς τὰ φυσικὰ καὶ τὰ μεταφυσικά;

Ὁ ὑποναύαρχος H. G. Rickover, ὁ μεγάλος ἐπιστήμων στὸν ὁποῖο ἡ Ἀμερικὴ ὀφείλει τὸ πρῶτο ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, μιλᾶ κάπου στὸ τελευταῖο του βιβλίο «Παιδεία καὶ Ἐλευθερία» γιὰ τὴν ἀνάγκη διατηρήσεως καὶ καλλιεργείας ὅλων ἐκείνων τῶν στοι-

Ὁ μεγαλοπρεπέστατος Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Σικάγου. Ἱερατικῶς Προϊστάμενος αὐτοῦ εἶναι ὁ Αἰδ. Βασίλειος Γρηγοριάδης, Πρόεδρος δὲ τῆς ὁμωνύμου Κοινότητος ὁ Ἐντιμ. κ. Π. Ντημέτς, μέλος τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος.

χείων καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδιοτύπων ἐθνικοθρησκευτικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες συναπαρτίζουν τὴν εὐρύτερη Ἀμερικανικὴ κοινωνία.

Ἀλλὰ ποιὰ ἀπὸ τὶς ὁμάδες αὐτὲς ἀντιπροσωπεύει τὸ πιὸ πλούσιο σὲ παρορμήματα καὶ σὲ διδάγματα παρελθὸν καὶ παρόν; Καὶ ποιὰ βαρύνεται μὲ τὶς περισσότερες παιδευτικὲς καὶ πολιτιστικὲς εὐθύνες ἔναντι τῆς χώρας ταύτης; Προφανῶς, ἡ δική μας ὁμάδα. Ὁ Ἀμερικανικὸς Ἑλληνισμός.

Γιὰ νὰ ὑψωθῇ ὅμως ἡ ὁμάδα αὐτὴ καὶ νὰ συνταυτίσῃ τὰ αἰτήματα τοῦ εὐρυτέρου περιβάλλοντός της εἶναι ἀνάγκη νὰ συνειδητοποιήσῃ ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν προνομιακή της θέση, νὰ νοιώσῃ βαθύτερα τὴν ἀποστολή της καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἐν συνεχείᾳ τὶς ἐπιδόσεις της κατὰ τρόπο μεθοδικό, πειθαρχημένο, μελετημένο ὡς τὶς τελευταῖες του λεπτομέρειες καὶ συνέπειες.

Εὐτυχῶς ἔχομεν ἤδη μερικὰ ὑποσχετικὰ δείγματα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή. Οἱ δυὸ τελευταῖες Κληρικολαϊκὲς Συνελεύσεις, καὶ ἰδίως ἡ προτελευταία στὴν πρωτεύουσα τῆς χώρας, διεῖδαν τοὺς ἐπερχομένους ἀναπροσανατολισμοὺς τῆς παιδείας καὶ διέγραψαν γραμμὲς πλατειᾶς, σοβαρῆς καὶ δημιουργικῆς δράσεως τῆς ὁμάδος μας.

Θὰ γίνουν ὅμως πράξη θετικὴ ὅλα ὅσα οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ὁμογενείας ἐπίσημα καὶ ὑπεύθυνα ἔχουν ἀποφασίσει; Θὰ δώσωμε τὴν ἔκταση, τὴ μορφὴ καὶ τὴ δομὴ ποὺ ταιριάζουν στὸ ἐκπαιδευτικό μας σύστημα; Ἀσφαλέστατα, ναί. Οἱ ὅροι εἶναι κατ' ἐξοχὴν εὐνοϊκοί. Ἡ Ἀρχιεπισκοπή, ἡ ὁποία βαρύνεται μὲ τὴν εὐθύνη τῆς ἡγεσίας, πλαταίνει τοὺς ὁρίζοντές της, ἐξειδικεύει τὰ προγράμματα τῶν ἐνεργειῶν, καταρτίζει κανονισμούς, ἐποπτεύει καὶ διοικεῖ σταθερὰ καὶ ἀποδοτικά. Ἔτσι, σχολεῖα, ἱδρύματα, κοινοτικὴ παιδεία, θεσμοὶ καὶ ἑορτασμοί, ἄτομα καὶ ὀργανώσεις — ὅλα καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ σπρώχνουν πιὸ ἐπίμονα καὶ πιὸ δημιουργικὰ στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως ὅλα ὅσα εἶναι ὡραῖα, προσφιλῆ, ἐμπνέοντα καὶ δυναμογόνα τόσο γιὰ τὰ μέλη τῆς ὁμάδος μας ὅσο καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πολίτες τῆς χώρας αὐτῆς μὲ τοὺς ὁποίους μοιραζόμαστε τὴ λαχτάρα γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας σὰν τοῦ πιὸ συγχρονισμένου καὶ τοῦ πιὸ ἀποτελεσματικοῦ ἐξοπλισμοῦ ἔναντι ὅλων ἐκείνων τῶν δυνάμεων ποὺ θὰ ἀπειλοῦσαν τὸν ἐλεύθερο ἄνθρωπο τὸν πλασμένο ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ, χωρὶς νὰ ζητοῦν τίποτε, προσφέρουν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, καὶ μορφώνουν ἀρίστους, συνειδητοὺς Ἑλληνορθοδόξους Χριστιανούς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ὁ πανηγυρικώτατος ἑορτασμὸς τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, μεθ' ὅλων τῶν στοιχείων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως, ἔτι δὲ καὶ τῶν πατροπαραδότων ἐθίμων, ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον προσηλωμένη εἶναι ἡ Ὁμογένεια εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ πάλιν, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ μερικὰ πανάρχαια λατρευτικὰ ἔθιμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τὸ τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου, τὸ τῆς λαμπάδος τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἄλλα.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

(Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ: 10 Μαΐου)

Δύο ἀληθείας κυρίως μᾶς διδάσκει ἡ περίπτωσις τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ: τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τὴν θείαν παντοδυναμίαν. Τὴν ἀνθρωπίνην ἀπιστίαν καὶ τὴν θείαν δύναμιν τῆς πίστεως. Ὁ «ἀπιστῶν» Θωμᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἔνθεος Ἀπόστολος, ὅστις καρποφόρως ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον μέχρι τῶν περάτων τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος καθημερινῶς μᾶς παρέχει τὰς εὐκαιρίας νὰ ἴδωμεν καὶ νὰ «ψαύσωμεν» τὴν παρουσίαν Του, ἀλλὰ δὲν παύει καὶ νὰ μᾶς λέγῃ ὅ,τι καὶ εἰς τὸν Θωμᾶν: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Οἱ ἐπιστήμονες, καὶ μάλιστα οἱ κορυφαῖοι ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁραματισταὶ μεγάλων καὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ ἐπιδιώξεων, εἶναι κυρίως οἱ ἄνθρωποι τῆς μεγάλης, τῆς ἀπεράντου πίστεως. Ἕνας μεγάλος σύγχρονος ἀντιπρόσωπος τῆς «πυρηνικῆς ἐπιστήμης» εἶπε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Ὅλοι πιστεύουν εἰς τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ **κανεὶς ποτὲ δὲν εἶδε** ἓν ἄτομον».

ΑΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων: 17 Μαΐου)

Ὅταν οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ εἶχον ἐγκαταλείψει Αὐτὸν κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν Σταύρωσιν, **μόνον** αἱ μαθήτριαι Αὐτοῦ ἠκολούθουν, καὶ μετὰ τῆς Παναχράντου Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου παρίσταντο κατὰ τὰς φρικτὰς ὥρας τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου περὶ τὸν Σταυρωθέντα Θεάνθρωπον. Διὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς γυναίκας μαθητρίας Αὐτοῦ ἐπεφύλαξε τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ ἴδωσι πρῶται ὅτι «ἀνέστη ὁ Κύριος», νὰ μεταδώσουν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα εἰς τοὺς τρομοκρατημένους ἄνδρας μαθητάς, καὶ νὰ γίνωσιν Εὐαγγελίστριαι τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ Ἀποστόλων.

«ΚΥΡΙΕ, ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΟΥΚ ΕΧΩ»

(Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου: 24 Μαΐου)

Αὐτὸ εἶναι τὸ παράπονον τοῦ Παραλύτου ποὺ ἐθ
ράπευσεν ὁ Κύριος: Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπον ἰδικ
μου, ποὺ νὰ μὲ συμπονῇ καὶ νὰ μὲ βάλῃ μέσα εἰς τ
ἰαματικὴν κολυμβήθραν, ὅταν ὁ Ἄγγελος ταράξῃ
θαυματουργὰ νερά της. Αὐτὸ εἶναι τὸ παράπονον
μετρήτων ὑπάρξεων, καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, καὶ μ
χρι σήμερον: Δὲν ἔχω ἄνθρωπον νὰ μὲ βοηθήσῃ
σωθῶ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Χριστιανέ, δὲν ἔχεις ἴσ
ἄνθρωπον· ἔχεις ὅμως τὸν Χριστόν, πάντοτε ἕτοιμ
νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ σωθῇς, φθάνει νὰ τὸ θελήσῃς. Ἀλ
εἴμεθα ἆρά γε καὶ ἡμεῖς διὰ τοὺς πάσχοντας συνα
θρώπους μας οἱ «ἄνθρωποι» ποὺ τοὺς χρειάζοντα
διὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ το
πόνους, ἀπὸ τὰ δεινά, καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν εἰς τ
σωτηρίαν;

Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ

(Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος: 31 Μαΐου)

Εἰς γυναῖκα πάλιν, καὶ μάλιστα «ἀλλόφυλον» κ
«ἀλλόδοξον» καὶ «ἁμαρτωλόν», ἀποκαλύπτει ὁ Κ
ριος, διὰ πρώτην φοράν, τὰς ὑψίστας περὶ Θεοῦ ἀλ
θείας. Δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχ
τὴν περιφρόνησιν ὄχι μόνον τῶν Ἰουδαίων καὶ δὴ κ
τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς «ἀλλόφυλος», ἀλλὰ κ
τῶν συμπατριωτῶν της Σαμαρειτῶν, ὡς «ἁμαρτωλός
Ὁ Χριστὸς ἀποτείνεται ὄχι εἰς τοῦ ἀνθρώπου τ
νοῦν, ποὺ πλανᾶται εἰς κάθε βῆμα σχεδόν, ἀλλὰ εἰ
τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία, ὅσον πεπορωμένη καὶ ἂν εἶνα
διατηρεῖ ἄσβυστη τὴν θείαν σπίθα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩΣ

Τὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας», ὅπως κοινῶς καλεῖ
ται ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία τοῦ Ἄθω, ἐπεφύλαξε λαμ
πρὰν ὑποδοχὴν εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλά
δος Παῦλον κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν Του εἰς τὸ Ἁγιώνυ
μον Ὄρος. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ζωηρότατον ἐκδη
λοῦται τὸ διεθνὲς καὶ διαχριστιανικὸν ἐνδιαφέρον δι
τὴν «Κιβωτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας», τὸ Ἅγιον Ὄρος, μ
τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυρούς, τὰ βυζαντινὰ κειμήλια
τὰς πλουσιωτάτας εἰς χειρόγραφα βιβλιοθήκας κα
τὴν ζῶσαν Παράδοσιν. Πιστοὶ θεματοφύλακες τῆ
πολυτίμου ταύτης παρακαταθήκης οἱ εὐλαβεῖς Μα
ναχοί, τρέφουν βαθεῖαν ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνη
πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Πνευματικὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἁγίο
Ὄρους, ἤτοι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὑπ
τὴν στοργικὴν προστασίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας
τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἑορτάσῃ τῷ 1961 τὴν Χιλιετηρίδο
του, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΟΕΔΡΩ

Ἡ θερμὴ καὶ ἐγκαρδιωτάτη ὑποδοχὴ τοῦ Πνευματικοῦ Ἡγέτου τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἀμερικῆς, παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος τῆς Χώρας, εἶναι ἔνδειξις τιμῆς ὄχι μόνον πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ὁλόκληρον τὴν Ὁμογένειαν. Καὶ αὐτὸ εἶναι κυρίως ποὺ καθιστᾷ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανον, βλέπουσαν νὰ ἐκτιμῶνται ταῦτα καὶ παρὰ τῶν Ἀνωτάτων Ἀρχόντων τῆς Συμπολιτείας., τὰ γίνεται δὲ ὁσημέραι καὶ περισσότερον σεβαστὴ καὶ ὑπολογίσιμος ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς μία τῶν τεσσάρων μειζόνων Ὁμολογιῶν.

«ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ» ΚΑΙ «ΕΝΩΣΙΣ»

Ὁμιλῶν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Ἰάκωβος ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν–Μελῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, τῇ 22ᾳ Ἀπριλίου, ἐν Buckhill Falls, Pennsylvania, ἔνθα εἶχεν ἐπισήμως προσκληθῇ, ἀφοῦ ἐτόνισε τὴν πολύτιμον προσφορὰν τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» καὶ τὴν σημερινὴν ἡγετικὴν Αὐτοῦ συμβολήν, ἐτόνισε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν κάτωθι θεμελιώδη δήλωσιν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου:

«Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καμμία Σύνοδος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κληθῇ, ἐὰν δὲν εἶναι πράγματι Οἰκουμενική, ἤτοι Παγχριστιανική. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐὰν κληθῇ, θὰ ἀντιπροσωπευθῇ τότε μόνον, ἐὰν καὶ ὁ λοιπὸς Χριστιανικὸς κόσμος κληθῇ νὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς αὐτήν. Τὸ minimum ἀντιπροσωπεύσεως τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἦτο ἡ ἀντιπροσώπευσις ταὐτῶν διὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν».

ΤΟ ΔΗΘΕΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ»

Πολὺς θόρυβος ἔγινεν ἐσχάτως εἰς τὸν Τύπον τῆς Νέας Ὑόρκης γύρω ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν χειρογράφων τὰ ὁποῖα μερικοὶ ὠνόμασαν «Εὐαγγέλιον τοῦ Θωμᾶ». Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ νέας ἀνακαλύψεως ἑνὸς πραγματικοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ πέμπτου, θὰ ἐλέγομεν. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι: αὐτὸ ποὺ μερικοὶ αὐθαιρέτως καὶ ὑστεροβούλως ὀνομάζουν «Εὐαγγέλιον τοῦ Θωμᾶ» εἶναι κύλινδροι χειρογράφων, ἀνακαλυφθέντες εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον, ὄχι τώρα, ἀλλὰ τῷ 1946. Κατὰ τὰ ἔκτοτε διαρρεύσαντα 13 ἔτη, καμμία Ἐκκλησία δὲν ἀνεγνώρισεν ὡς πραγματικὸν Εὐαγγέλιον τὸ κείμενον αὐτῶν, μέγα μέρος τῶν ὁποίων ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς πρώτους Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Παρόμοιος θόρυβος εἶχε δημιουργηθῇ τῷ 1954 γύρω ἀπὸ μίαν «νέαν ἀνακάλυψιν», ἢ μᾶλλον ἀνασκαφὰς ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἔφεσον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἔφεραν εἰς φῶς δῆθεν τὸν «τάφον τῆς Παναγίας»! Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» (Αὔγουστος 1957) ἐξέθεσεν ἐκτενῶς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν. Ὅπως καὶ τότε ἐλέγομεν, ἀπεκαλύφθη ὄχι «ὁ τάφος τῆς Παναγίας», ἡ Ὁποία ἐτάφη ἐν «Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ», ἀλλ' ἡ ἀπάτη τῆς ξένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς: Ἐνῷ δηλαδὴ αἱ ἀνασκαφαὶ ἔγιναν τῷ 1912 χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα, μετὰ 40 καὶ πλέον χρόνια, καὶ—τὸ σπουδαιότερον—χωρὶς νὰ γίνουν ἄλλαι ἀνασκαφαί, ἡ ἐν λόγῳ Προπαγάνδα παρουσίασεν ὡς «νέαν» ἀνακάλυψιν ἡ ὁποία δὲν εἶχε γίνει μὲ τὰς ἀνασκαφάς.

ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ

Μὲ τὴν αὐτὴν κακόπιστον τακτικήν, ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ μιᾶς ἀλλοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπισκεφθεῖσα πρό τινος τὴν Ἑλληνικὴν καὶ πανάρχαιαν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ, παραδόξως παρουσίασεν ὅτι αὐτὴ «ἀνεκάλυψεν» ἐκεῖ ἑκατοντάδας πολυτίμων Βυζαντινῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ἡ ἁρμοδία Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ διάψευσιν τῆς δῆθεν «ἀνακαλύψεως» ταύτης. Καὶ προσέθεσεν ὅτι αἱ ἱεραὶ αὗται εἰκόνες εἶναι ἀπὸ αἰώνων γνωσταὶ εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον. Δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἔντυπα περιωπῆς, διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως καὶ καλῆς πίστεως, φιλοξενοῦν τόσον ἀνακριβεῖς πληροφορίας. Ἐκτὸς ἂν οἱ πληροφοριοδόται των εἶναι ἀπληροφόρητοι.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Οὐδεμία ἱστορικὴ μαρτυρία ὑπάρχει ὅτι ὁ Ἅγιος Πέτρος ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν Ρώμης ἢ ὅτι ἐκήρυξεν εἰς Ρώμην. Διότι, ἁπλούστατα, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος οὐδέποτε μετέβη ἑκουσίως εἰς Ρώμην. Μόνον μεταφέρθη σιδηροδέσμιος εἰς Ρώμην—χωρὶς ἑπομένως νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κηρύξῃ εἰς Ρώμην ὅπου ὑπῆρχε πρὸ πολλοῦ ἱδρυμένη Ἐκκλησία—καὶ ἐμαρτύρη-

(Συνέχεια εἰς τὴν 153ην σελίδα)

Official Congratulatory Telegrams and Letters Received on the Election and Enthronement of Archbishop Iakovos

FOREIGN MINISTER OF TURKEY

London, February 23, 1959

His Eminence James A. Coucouzes
Archbishop of America
17 Route de Malagnou, Geneva

I thank you very much for your telegram of congratulations on the agreement reached on Cyprus and hope that this will be the beginning of a new era of friendship and understanding between the two neighbour countries.

Yours sincerely,
FATIN RUSTU ZORLU, Foreign Minister

U.S. SENATOR FROM NEW YORK

WASHINGTON, D. C.

March 26, 1959

Deeply regret my absence from the country makes it impossible for me to be with you tonight to pay tribute to Archbishop Iakovos. His achievements as a scholar and as a spiritual leader of the Greek Orthodox Church, together with his outstanding record of service in the cause of international brotherhood and world peace, make us indeed fortunate that he has been called to the high post he is now assuming. Please be assured of my continued cooperation in the crusade to guarantee peace and freedom to all people, and extend my profound respects to Archbishop Iakovos and regards to all in attendance.

JACOB K. JAVITS

U.S. PERMANENT DELEGATE TO THE UNITED NATIONS

NEW YORK, N. Y.

March 19, 1959

Spyros P. Skouras:

Your very courteous and flattering telegram has just reached me. Please be sure that if I were free on March 31st I would be greatly honored to come to the dinner in honor of the new Greek Orthodox Archbishop. The unfortunate fact is that on this evening I am the host at a dinner in honor of important United Nations officials, which I am holding in anticipation of becoming President of the Security Council on the following day. As I am the host on this occasion and as the date has been set for a long time and involves the convenience of others, I have no choice but to adhere to it. I only wish that I had known of the Archbishop's arrival sooner. If there is to be any other chance to meet the Archbishop during his stay here, I certainly would like the opportunity to do so. You know that any invitation of yours automatically receives my very best effort and my acceptance if it is humanly possible. It disappoints me very much that this conflict exists. Warm regards.

HENRY CABOT LODGE

GOVERNORS

STATE OF CONNECTICUT
ABRAHAM RIBICOFF, Governor

March 24, 1959

. . . Please extend my warm greetings to His Eminence Archbishop James, Primate of the Greek-Orthodox Church, and to all those attending the Ceremonies of Enthronemer and best wishes for a most successful occasion.

Sincerely,
ABRAHAM RIBICOFF, Governor

STATE OF MASSACHUSETTS
FOSTER FURCOLO, Governor

March 26, 195

Your Eminence:

. . . Nothing would please me more than to be able t join with the members of the Greek Orthodox Church an others on this very important occasion. However, the Stat Legislature of Massachusetts is presently in session and pre vious commitments here in the Boston area make it impos sible for me to get to New York next Tuesday.

. . . I do want to extend to you the cordial greetings o the citizens of the Commonwealth of Massachusetts and m own kind personal regards. It is our fond hope that yo will enjoy good health and many more fruitful years in you worthy endeavors.

Respectfully yours,
FOSTER FURCOLO, Governor

STATE OF NEW JERSEY
ROBERT B. MEYNER, Governor

March 23, 195

. . . Will you please communicate to His Eminence the Governor's greetings and best wishes for every success in his new charge as spiritual leader of our friends of the Greek Orthodox Church.

JOHN H. FARLEY, Press Secretary

MAYORS

NEW YORK, N. Y.

March 31, 1959

Mr. Spyros Skouras:

It gives me a great deal of pleasure to extend warm greetings to His Eminence Archbishop Iakovos being honored this evening, who today assumed the spiritual leadership of seven million people in North and South America. As one of the outstanding prelates of the Greek Orthodox Church, Archbishop Iakovos more than deserves the tributes given him. With best personal wishes I am,

Sincerely,
ROBERT F. WAGNER, Mayor

CHICAGO, ILLINOIS

March 31, 1959

His Eminence James
Archbishop of North and South America

As Mayor and in behalf of the citizens of Chicago, may we extend greetings and felicitations on your assumption to the Archbishopric of the Greek Orthodox Archdiocese of North and South America. Our very best wishes for every success in your new mission and we, in Chicago, hope we will be honored by a visit from you in the near future.

Sincerely,
RICHARD J. DALEY, Mayor

HURCH LEADERS AND RANKING RIVATE CITIZENS

Boston, Mass, February 26, 1959

ikoumene, Geneva

My dear Archbishop, with joy and pride John and I nd our families congratulate you. Stop. The news electri- ed our people. Stop. Your elevation will inject new vigor nd I am sure new fields of progress and expansion are be- ore us. Stop. May God bless you and guide you in great sk you have been chosen to undrtake. Stop. Please cable e your contemplated departure. Stop. Warm regards.

Respectfully,
TOM PAPPAS

Koebenhavn, February 16, 1959

o: James Oikoumene Geneva

Praise God from whom all blessings flow.

SHERRILL NORTHAM

Athinai, February 17, 1959

To: His Eminence Archbishop James
of North and South America
Oikoumene, Geneva

Sincere congratulations upon your exalted appointment with warm good wishes and prayerful hope for a long and blessed reign.

DAVID CREIGHTON, Advisor to Greek YMCA

Petersburg, Va., February 17, 1959

To: Archbishop James
c/o World Council of Churches, Geneva

Overwhelmed by the wonderful news of your election. As one of the truly great religious leaders of the world you will give our beloved sister communion superb leadership n the Americas. You are much in my thoughts and pray- ers. Please be assured of my warm affection.

Your brother in Christ,
LAURISTON L. SCAIFE
Bishop of Western New York

Athinai, February 18, 1959

To: His Grace Archbishop of the Americas
Oikoumene, Geneva

Deeply gratified that you have been called to spiritual leadership Greek Orthodox Church North and South Amer- ica. Stop. May God grant you health and long life for this important work.

WALTER KILPATRICK AND STAFF
OF CWS IN GREECE

Washington, D. C., February 19, 1959

To: Metropolitan James of Melita
Oikoumene, Geneva

I am sure I speak for the entire Methodist Church when I send a word of congratulation and of high appreciation. We rejoice in your election as Archbishop of North and South America and assure you the fullest cooperation of our people everywhere.

G. BROMLEY OXNAM

New York, N. Y., February 19, 1959

FLEMGO, Geneva

Paul Anderson, please convey my congratulations to Archbishop James.

LANDSDALE

Indianapolis, Ind., February 23, 1959

To: His Beatitude Archbishop James
17 Route de Malagnou, Geneva

Rejoice in your appointment and count it also a blessing for us to have you as Archbishop of North and South America. It has been a joy to be associated with you in common endeavors in other lands and we eagerly look for- ward to continued collaboration in this country in what- ever ways may delight the God of all. We hope our people may also have the privilege of knowing you early in your work here. Faithfully,

ROBERT TOBIAS

New York, N. Y., March 31, 1959

To: His Grace Archbishop James
S/S Queen Elizabeth

Dr. Lansdale and I deeply regret previous engagement prevent our attendance at enthronement banquet. I hope to see you soon after my return to New York April 13th. We pray that the Holy Spirit may abundantly provide wis- dom and grace for your Archbishopric Ministry.

PAUL ANDERSON

Geneve, March 31, 1959

To: Archbishop James, 10 E. 79th St., New York

On occasion your enthronement as Archbishop friends on World Council Staff join in prayer and best wishes for you and your great ministry.

VISSER THOOFT

Geneve, March 31, 1959

To: Archbishop James, 10 E. 79th St., New York

We remember you with affection on deeply moving oc- casion your enthronement as Archbishop. Stop. May God richly bless your whole life and ministry and keep you in all your ways.

ILSE AND RAYMOND MAXWELL

Lansing, Mich., March 31, 1959

To: Archbishop Jacob, 10 E. 79th St., New York

On behalf of our Orthodox and Protestant Churches the Lansing Area Council of Churches welcome your arrival. May God bless you.

JOHN F. W. HOWELL, Executive Dir.

New York, N. Y., April 1, 1959

To: His Eminence Archbishop James, Primate,
Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York, N. Y.

Members of the Orthodox and Anglican Fellowship in the United States send their warmest greetings and assur- ance of prayers on the occasion of your enthronement.

THE REV. CANON ALBERT J. DUBOIS
President Anglican Fellowship

New York, N. Y., April 1, 1959

To: His Eminence Archbishop James, Primate,
Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York, N. Y.

The Clergy and Laity of the American Church Union of the Episcopal Church greet you in Christ on the occasion of your enthronement and assure you of their prayers and good wishes.

THE REV. CANON ALBERT J. DUBOIS
Exec. Director, American Church Union

Archbishop Iakovos' Message from the Ecumenical Patriarch on Christian Union

SPEAKING at the United States Conference of the World Council of Churches in Buck Hill Falls, Pa., on April 22 on the subject of "The Contribution of Eastern Orthodoxy to the Ecumenical Movement," Archbishop Iakovos personally conveyed a message from Ecumenical Patriarch Athenagoras I making known that the Eastern Orthodox Church would take part in the ecumenical council that might be called by Pope John XXIII only if the entire Christian world was invited to send representatives.

Archbishop Iakovos quoted Patriarch Athenagoras as having said:

> "No synod can be called ecumenical unless it is truly such, that is, pan-Christian. If the Orthodox Church is invited, it will be represented only if the entire Christian world is invited to send representatives. The minimum representation of other churches would be their collective representation through the World Council of Churches" [to which the Greek Orthodox Church belongs].

The Archbishop's statement was an ecclesiastical announcement of the first order, for as *The New York Times* commented on April 23, "it was the first time that this position of the Patriarch, the spiritual leader of all Eastern Orthodox communions, had been made known."

The address of Archbishop Iakovos delivered at Buck Hill Falls on the contribution of our Church to the ecumenical movement, which was most enthusiastically received by a distinguished group of church leaders, was a brilliant exposition of the meaning and value of Orthodoxy, intrinsically and with reference to its impact on Christianity. Some aspects of this address will be discussed in forthcoming issues of *The Orthodox Observer*. For now, however, we will confine ourselves to some of the reactions to Archbishop Iakovos' revelation of the position of the Ecumenical Patriarchate on an ecumenical council, which were widely publicized in the American press.

Opinions varied. As *Newsweek* reported on May 4:

> "Ecumenical optimists . . . pointed jubilantly to the statement's insistence that *all* Christians must be involved if unity is to be discussed. Others considered the statement a rebuff to Rome, recalling that the Pope's suggestion has been widely interpreted as a move directed primarily toward union with the Orthodox. Archbishop Iakovos explained that the Eastern Orthodox Church does not take sides on the question of church reunion. 'We have our own entity,' he said, 'the only true, historic Christian Church, and we have never ceased to seek unity.' "

Meanwhile, *Newsweek* added, "In Rome there was official silence."

Dr. Roswell P. Barnes, Executive Director of the U.S. Conference, expressed the view that the Vatican would not agree to have wide Christian representation present at an ecumenical council. He was quoted in *The New York Times* of April 25 as saying:

> "It appeared now that only Roman Catholics would participate. . . . This is true, he said, in the light of the announcement of the position of the Patriarch of Constantinople concerning the Pope's call."

In speculating whether or not "Pope John XXIII faced his first rebuff to his suggested general council of the Roman Catholic Church to discuss Christian unity, *The Los Angeles Times* of May 3 stated that "some authorities thought so." To quote further:

> "Archbishop Iakovos . . . read the most significant official statement on the matter to date by the Eastern Church. . . . Some ecumenical optimists saw the statement as an encouraging one; however, they pointed to 'the note of insistence' that all Christians must be involved if unity is to be discussed."

Interesting though these reactions evoked by Archbishop Iakovos' clarification of the Patriarchal position on Christian unity may be, we may conclude this discussion by asserting with assurance that the intent of Patriarch Athenagoras was neither to censure Rome nor to create controversy. His All-Holiness merely wanted to state clearly and accurately the position of our Church, which, as expressed in the Patriarchal Encyclical of February 6, 1952, from which Archbishop Iakovos also quoted at Buck Hill Falls, is that:

> "Orthodoxy, being true to her history and traditions and compelled by the consciousness of her God-ordained task, is present and intends to be present and participate actively in all ecumenical conversations, as long as their aim is to restore the disrupted unity of the Christendom."

ORTHODOXY AND HELLENISM

A MOMENTOUS event took place on April 28 in Washington for Archbishop Iakovos and for the Greek Orthodox Church of North and South America. On that morning, after His Eminence had stopped off at Arlington Cemetery in Washington and offered there a prayer at the Tomb of the Unknown American Soldier, he was received at the White House by President Eisenhower for a private conference that lasted more than a half hour. What made this event of particular significance was not the fact that the Archbishop saw the President, but that His Eminence was welcomed by Mr. Eisenhower with unusual enthusiasm and sincerity and exchanged with him thoughts and ideas that transcended the requirements of the usual formal visit of a leader of a church in America to the leader of our country.

As related by Archbishop Iakovos to the Press after the conference, His Eminence said that he had called to pay his respects to the President and that he left the White House "with a feeling of gratitude and deep satisfaction" that President Eisenhower was determined "to serve his country and the world in the best possible way." The leader of American Orthodoxy said that as an American citizen and new head of the more than a million-member denomination in the United States, he had assured the President of the "readiness of my Church to give all its moral support to our national policy centered on spiritual views which recognize human dignity and personality."

The Archbishop also stressed to the Chief Executive that he believes in the mission of Christianity to translate into practical action the ideals preached by Christ including the concept of "love for all including even our enemies." The new Greek Orthodox Primate expressed his gratitude and deep spiritual satisfaction after the White House interview, saying he found the President "a man of clear Christian thinking, absolutely dedicated to the ideal of serving his fellowmen."

"We believe that all religions have something to offer to humanity," His Eminence said he told the President, "but that Christianity brought to mankind for the first time the practice of brotherly love, social equality, and equal opportunities for spiritual salvation. These Christian concepts brought new hope to the world, and mankind should always uphold them, for around them are centered the truest values of humanity."

Archbishop Iakovos revealed that the President has impressed him as a man of profound religious convictions, who had expressed the belief that nothing worthwhile can be accomplished without faith in Divine Guidance. Mr. Eisenhower told him, he said, that in politics, in education, in business, and in every form of human endeavor, the best efforts, in the ultimate sense, are those which put into practice the moral and ethical values of life, which are the bases of true religious beliefs. On the subject of possible Christian unity, Archbishop Iakovos told the President "the Greek Orthodox Church has been striving for centuries to bring different Christian Churches together so that the impact of Christianity may be felt more among the people and nations of the world."

After the conference, the Archbishop's small party was greeted by the President. It was quite apparent to those accompanying His Eminence that Mr. Eisenhower had been most impressed by Archbishop Iakovos. In fact, the Chief Executive so expressed himself as the group filed out of his office by turning to someone present whom he knew and saying about His Eminence: "You've got a very good man there."

* * *

On the morning of Saturday, May 9, the day after he had been honored at an unprecedented birthday dinner for his 75th anniversary at the Waldorf Astoria in New York, and at other places throughout the country where some 75,000 admirers had gathered, Mr. Harry S. Truman came to the Greek Archdiocese accompanied by Mrs. Truman, his daughter Margaret Daniel, her husband E. Clifton Daniel, and their two-year-old son Clifton Truman Daniel, Jr. The occasion was a small and private ceremony to which Archbishop Iakovos presented a Blessed Cross to Clifton, Jr. that had been sent to him by his All Holiness the Ecumenical Patriarch Athenagoras I. The members of the Archdiocese personnel, who were the only ones privileged to view this unusual event, are not likely to forget its friendly charm and good-will impressiveness.

The former President and his party were first ushered into the second floor reception room of the Archdiocese, where Archbishop Iakovos conveyed to Mr. Truman and his family the best regards and wishes of His All Holiness. The former President, with evident sincerity and admiration responded graciously and referred to the Ecumenical Patriarch as "a very great man whom I will never forget." He added also that he hoped his little grandson, who at first was somewhate awed but who gradually began to feel more at home and demonstrated this by climbing over chairs and banging the tops of metal cigarette boxes, would always remember this occasion.

(Continued on page 147)

Eastern Orthodoxy and the Various Christian Denominations -- I

By THE RT. REV. GERMANOS, Bishop of Nyssa

This most instructive treatise by Bishop Germanos of Nyssa, who was Acting Archbishop of the Greek Archdiocese from the death of the late Archbishop Michael to the arrival of Archbishop James, will be presented in two installments in the "Orthodox Observer."

The text of the first part is as follows:

THE Eastern Orthodox Faith contains what is necessary for our spiritual needs and for our salvation. It is One, Holy, Catholic (i.e. Universal), and Apostolic. It has maintained the same sacraments for twenty centuries, the same pure teachings of Christ, the same pastors who trace their descent by uninterrupted succession from the Holy Apostles and, through them, from Jesus. It is called *Orthodox* because it firmly believes and truly teaches (as the Greek word *Orthodoxia* means a true teaching).

It teaches:

1. That there are three Divine Persons in God, distinct, yet equal;
2. That the Father is neither begotten, nor proceeds from anyone;
3. That the Son is begotten from the Father, of the very essence of the Father. He is God and also truly man like us, because He assumed human nature from the Blessed Virgin Mary, except for sin. He died on the cross to save mankind and He ascended into heaven. He will come again "to judge the living and the dead";
4. That the Holy Spirit proceeds from the Father:
5. That the world is not self-created but is the work of one God.

The Eastern Orthodox Church teaches:

6. That there are seven sacraments: Baptism, Confirmation, Holy Eucharist, Confession, Ordination, Marriage, and Holy Unction;
7. That no one can be saved unless he is baptized;
8. That the Holy Scriptures and Sacred Tradition are of equal value, and that they complete each other;
9. That God assigned to every man an Angel to guide and help him;
10. That after death, man's body goes to earth, and the soul, which is immortal, is presented before God and, according to its actions, pre-enjoys happiness or pre-suffers punishment until the General judgment;
11. That of all Saints, the Mother of God has a supreme grace and that the veneration given to icons and relics relates not to the sacred images as such but to the person whom they represent;
12. That God knows which road man will take, but He does not predestinate him.

The Eastern Orthodox Church has three orders of Priesthood: Deacons, Priests, and Bishops.

Thus the Eastern Orthodox Church dates back to Christ, and every other Christian denomination is of more recent date. The Westerns, also called Romans or Latins or Papals, were separated from the One, Holy, Catholic, and Apostolic Church, and from them the Protestants were separated.

THE ROMAN CATHOLIC CHURCH

Unfortunately, in 1054 A.D., the Western part of the Church was separated from the Mother Church. These are the new teachings that the Roman Catholic Church adopted:

1. The doctrine that the Holy Spirit proceeds "and from the Son" (Filioque) against the specific teaching of the Church which says that the Holy Spirit "proceedeth from the Father";
2. The use of unleavened bread in the Holy Eucharist, although the leavened bread was used in the Last Supper;
3. The serving of the Holy Bread and Holy Wine (i.e. the Body and the Blood of Christ) to the clergy only. The laity receive only the Holy Bread;
4. Permission to one Priest to celebrate many Liturgies on the same day and on the same Altar;
5. Obligatory celibacy for deacons, priests and bishops, whereas Orthodoxy requires celibacy of bishops only:
6. The granting of indulgences by the Pope on the ground that he has the right to take the surplus of the good works of Christ, the Blessed Virgin, and the Saints, and to credit with them those who have none;
7. The performance of the sacrament of Baptism by pouring water on the head of the baptized, whereas the Eastern Orthodox Church accepts as canonical Baptism the three immersions;
8. Changes in confessions;
9. Concentration of the entire authority of the Church in the Pope who is considered infallible, whereas

the Orthodox Church considers the Church as a whole infallible, i.e. when it comes together in an Ecumenical Council;

10. The existence, besides heaven and hell, of a purgatory;
11. Communion may be given to children only after they are 11 years old;
12. The separation of Chrism from Baptism and the annointing of the baptized, not immediately, but when the child is from seven to eleven years old;
13. The Immaculate Conception of the Virgin, whereas Orthodoxy accepts that only Christ was conceived and born without original sin and that the Virgin Mary was cleansed from it on Annunciation Day:
14. The recently declared dogma that the Virgin Mary's Body "was taken up into heaven";
15. Not granting divorces;
16. Canonizing Saints more frequently, whereas the Eastern Orthodox Church is very conservative in this respect.

Anyone can see that these doctrines cannot be based either on the Scriptures or on Holy Tradition, and that they are innovations introduced by persons who disregard that Christ said: "Whosoever shall break one of these least commandments, and shall teach men so, he shall be called the least in the Kingdom of Heaven."

The total number of Roman Catholics in the United States is almost 34,500,000.

(To be continued)

ORTHODOXY AND HELLENISM

(Continued from page 145)

After a serving of Greek brandy and coffee, the party descended to the Archdiocese Chapel where following a brief prayer, the Archbishop recited a special Doxology for Mr. Truman and his family, to which the former President responded with evident emotion, "Thank you, Your Eminence, thank you very sincerely." After Archbishop Iakovos fastened the blessed cross and the chain around the child's neck, Mr. Truman and his party chatted informally with those present and then departed, obviously very pleased with the simple but meaningful ceremony, at which Reverend Constantine Kazanas of New York, Reverend George Papadeas of Hempstead, L. I., and Deacon Philip Koutoufas of the Archdiocese assisted.

* * *

During our Holy Week, beginning on Palm Sunday, April 26, Archbishop Iakovos officiated at morning, afternoon, and evening services at the various Churches in the New York area. The culmination of Orthodoxy's greatest holiday season came at the midnight services at the Holy Trinity Cathedral in New York, where the "Christos Anesti" was chanted by His Eminence and a vast throng at midnight on the evening of May 2. On Easter morning, with the Archbishop again officiating, the Service of Agape was held at the Holy Trinity Cathedral, and was followed by an Easter dinner at the Archdiocese, which some 75 guests attended. His Eminence then lead the Resurrection Vespers at the Church of St. Demetrios in Astoria.

On Saturday, May 9, Archbishop Iakovos went to Philadelphia for the 38th anniversary of the Church of St. George, where he officiated at the Divine Liturgy on Sunday, May 10. That evening he attended a banquet at the Church auditorium, where he thrilled the large assembly by speaking eloquently on the subject of church unity, which he subdivided into unity of faith, unity of activities, and unity of aims and goals. On Monday morning, May 11, before departing for New York, His Eminence paid a visit to Mayor Robert Dilworth at Philadelphia City Hall.

On Friday, May 15, Archbishop Iakovos will take off on an extended trip of some ten days which will include visits to Boston, Chicago, and Montreal.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 136ης σελίδος)

κάτοικοί της τὰ μέσα πλουσίου βίου, διότι ἐλλείπουν, ὅπως προεῖπον, φυσικὰ προϊόντα.

Εἶναι σήμερον ἡ Ἱερουσαλὴμ μία ἱερὰ πόλις, ὅπως ἦτο καὶ πρὸ 3000 χρόνων. Εἶναι ἱερὰ διότι ὁ Χριστὸς τὴν ἔκαμε τοιαύτην. Εἶναι ἱερὰ καὶ διὰ τὰ τρία θρησκεύματα τῆς ἀνθρωπότητος· τὸν Χριστιανισμόν, τὸν Ἰσλαμισμὸν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐκόπη εἰς δύο μέρη καὶ ἕνας φραγμὸς ἔχει τεθῇ μεταξὺ τῶν δύο ἡμίσεων. Ἡ μὲν παλαιὰ πόλις, ἔνθα ὁ Πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὸν Πανάγιον Τάφον τοῦ Κυρίου, κατέχεται ὑπὸ τῆς σεβαστῆς Ἰορδανίας, ἡ δὲ νέα πόλις ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας πόλεις τοῦ κόσμου. Πολλάκις κατεστρέφετο τελείως εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀνυψώνετο εἰς τὰ ἐρείπιά της. Κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν παράδοσιν, ἀρχικῶς ὠνομάζετο Σάλεμ, δηλαδὴ εἰρήνη. Πόθος κάθε ἀνθρώπου καὶ ἰδιαιτέρως κάθε Χριστιανοῦ εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἰδιαίτατον ἐγκάρδιον πόθον νὰ ἐπισκεφθοῦν αὐτὴν ἔχουν οἱ Ἑλληνορθόδοξοι· δι' αὐτὸ καὶ ηὔχοντο ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον «τὸ ἄλλο Πάσχα στὰ Ἱεροσόλυμα».

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΤΕΡΙΚΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ)

Ὑπὸ τοῦ Ἐλλογ. κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΕΜΠΗ
Καθηγητοῦ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ καὶ ὁ ἄξων πέριξ τῶν ὁποίων περιστρέφεται ἡ ὅλη λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ἄνευ ἀμφιβολίας, ἡ Θεία Εὐχαριστία. Καὶ δικαίως. Καθότι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀνακεφαλαιοῦται ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, καὶ βιοῦται τὸ ὅλον θαῦμα τῆς ἐν Χριστῷ Ἀπολυτρώσεως. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὁ κληρικὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἱερωτέραν στιγμὴν τῆς Θείας Λειτουργίας ἀναγινώσκει τὴν λεγομένην «ἀνάμνησιν», καθ' ἣν ποιεῖ ἱστορικὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν ὅλην ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Κυρίου καὶ μεταφέρει μυστικῷ ἑαυτὸν καὶ τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς κοσμοσωτηρίους ἡμέρας τῆς Προδοσίας, τῆς Σταυρώσεως, τῆς Τριημέρου Ταφῆς, τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως καὶ τῆς μεγαλειώδους Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἐξυπακούεται ἑπομένως ὅτι ἡ σύναξις καὶ ἡ παρουσία τῶν πιστῶν «ἐπὶ τὸ αὐτὸ» κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ ἱεροῦ Ἰγνατίου (ἀρχαὶ 1ου αἰῶνος), τουτέστιν ἡ συγκέντρωσις τῶν πιστῶν ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ ἔνθα τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία, ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἡ «κοινωνία» ἡ οὐσιαστικὴ μετὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου.

Παρὰ ταῦτα θὰ ἔδει νὰ ὑπογραμμισθῇ τὸ γεγονὸς καθ' ὃ ἡ Θεία Εὐχαριστία ἔχει ἔτι βαθύτερον θεολογικὸν νόημα καὶ πλουσιωτέραν δογματικὴν ἔννοιαν. Διότι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος οἱ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ λαοῦ προσφερόμενοι, μεταβάλλονται καὶ μεταποιοῦνται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανάχραντον Σῶμα καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανακήρατον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὦ μυστήριον πάντων μυστηρίων ἱερώτατον . . .», ἀναφωνεῖ ὁ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἀκμάσας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος ἀναφερόμενος εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Καὶ ὀρθῶς. Διότι ὅλη ἡ Ἁγία Τριὰς συνεργεῖ καὶ ἐπενεργεῖ ἐν τῇ τελέσει καὶ τελειώσει τοῦ μυστηρίου τούτου. Ὁ ἱερεύς, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἱκετεύει τὸν Θεὸν Πατέρα ἵνα καταπέμψῃ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἵνα μεταβάλῃ τὰ ὑλικὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Τὸ ὅλον Ὀρθόδοξον δόγμα περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος διδάσκεται καὶ διακηρύττεται ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καθίσταται ὀντολογικὴ πραγματικότης μὴ ἐπιδεχομένη οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν. Διὸ καὶ ὁ Εὐτύχιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (6ος αἰὼν) μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως γράφει: «Ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ Κυριακῷ σώματι κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σωματικῶς, ὅπερ ἐστὶν οὐσιωδῶς . . .».

Ἀλλ' ἡ Θεία Εὐχαριστία δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα, ἥτις καθίσταται προσιτὴ διὰ θεολογικῆς ἐνοράσεως καὶ ἐσωτερικῆς διαισθήσεως. Ἀποβαίνει ἐν ταὐτῷ ὑποκειμενικὸν βίωμα, θεία καὶ μυστικὴ «συνανάκρασις» κατὰ τὸν Θεοφύλακτον (11ος αἰὼν) τοῦ ἀνθρωπίνου μετὰ τοῦ Θείου «ὥστε εἶναι τὸν Θεὸν ἐν ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ἐν τῷ Θεῷ». Οὕτω διὰ τοὺς Ἕλληνας Πατέρας ἡ Θεία Εὐχαριστία θεωρεῖται ταυτοχρόνως καὶ ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ὑγιοῦς Χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας. Διὸ καὶ ὁ Κύριλλος ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων (4ος αἰὼν) ἀδιστάκτως τονίζει ὅτι διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας καθιστάμεθα «σύσσωμοι» καὶ «σύναιμοι» Χριστοῦ, γινόμεθα «Χριστοφόροι» ἐν τῇ ἀπολύτῳ κυριολεξίᾳ τοῦ ὅρου. Προσφυέστατα δὲ ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς (8ος αἰὼν) συμπληροῖ λέγων ὅτι ἡ Θεία Εὐχαριστία λέγεται μετάληψις καθότι «. . . δι' αὐτῆς μεταλαμβάνομεν τῆς Ἰησοῦ θεότητος . . .».

Εὐνόητος ὅθεν τυγχάνει ἡ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοποθέτησις τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς τῆς βάσεως καὶ τοῦ γνώμονος τῆς κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς ζωῆς. Διὰ τοὺς Ἕλληνας ὅμως Πατέρας ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ προσέτι μέσον, σφραγῖδα καὶ βεβαίωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως. Διὸ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῇ ὡς «πολλῆς γέμοντα σωτηρίας», ὁ δὲ ἱερὸς Ἰγνάτιος ἐπιτυχέστατα ἀποκαλεῖ ταύτην «φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ ζῆν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός». Ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἑπομένως, τὰ ὅρια τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου περιορίζονται, ὁ θάνατος κατανικᾶται, ἡ ἀθανασία, κατὰ χάριν, ἐπιτυγχάνεται. Ἀλλ' ἡ πατερικὴ σκέψις δὲν ἐντοπίζεται διὰ τῆς καθέτου, οὕτως εἰπεῖν, συνδέσεως μεταξὺ Θείου καὶ ἀνθρωπίνου. Οἱ Πατέρες λίαν εὐλόγως τονίζουσι τὴν καθ' ὁριζόντιον γραμμὴν τοῦ συνδέσμου ἁπάντων τῶν πιστῶν οἵτινες συμμετέχουσιν ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ. Ἀκολουθοῦντες τὴν Παύλειον Θεολογίαν, καθ' ἣν «οἱ πολλοὶ ἓν σῶμα ἐσμὲν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 12, 5 πρβλ. καὶ Ἐφεσ. 1, 23, Κολ. 1, 18). γνωρίζουσιν ὅτι «. . . Κοινωνεῖν δὲ καὶ ἑνοῦσθαι καὶ ἀλλήλοις δι' αὐτῆς (τῆς Θείας Εὐχαρι-

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Τὴν Κυριακήν, 10ην Μαΐου, θὰ ἑορτασθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας», ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἡ Ἑλληνορθόδοξος Μητέρα, ποὺ προσφέρει τόσον πολυτίμους προσφορὰς καὶ πρὸς τὴν Χώραν καὶ ποὸς τὴν Ὁμογένειαν καὶ πρὸς τὴν Γενέτειραν καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, δι' αὐτῆς δὲ πρὸς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Μητέρα, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν ἄλλην Μητέρα, τὴν προσφιλῆ Γενέτειραν Ἑλλάδα, ἀπὸ ἐφέτος ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἡμέρας τῆς Μητέρας μετεφέρθη, ἀπὸ τῆς 2ας Φεβρουαρίου, εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαΐου.

Ὁ σκοπὸς τῆς καθιερώσεως τῆς Ἡμέρας τῆς Μητέρας εἶναι, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνορθοδόξους διπλοῦς: πρῶτον νὰ τιμήσῃ κάθε τέκνον τὴν Μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει τόσα πολλά, ἀπὸ τὴν ὕπαρξίν του εἰς τὸν παρόντα κόσμον, τὴν χρηστὴν ἀνατροφήν, τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὸ πλημμύρισμα τῆς καρδίας του ἀπὸ τὴν ἀπέραντον καὶ ἀσύγκριτον μητρικὴν ἀγάπην της. Δεύτερος, εἰδικὸς σκοπὸς τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τοῦτον, εἶναι: νὰ τιμήσωμεν, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τὴν Ἑλληνορθόδοξον Μητέρα, τὴν ἀκοίμητον αὐτὴν Ἑστιάδα, ἡ ὁποία κρατεῖ ἀναμμένην τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῶν Ἑλληνορθοδόξων χαρακτηριστικῶν καὶ παραδόσεων μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων, τὰς ὁποίας μὲ πόνους καὶ μὲ ὠδίνας ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ μὲ ἀπαράμιλλον αὐτοθυσίαν μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν των.

Ἂς ἐνθυμηθῶμεν, ὅλως ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὴν Μητέρα τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῶν Φώτων Ἑλλάδα, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀδελφούς μας, μάλιστα δὲ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῆς βοηθείας ἡμῶν.

Μὲ εὐλάβειαν ἂς στρέψωμεν τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς ἡμῶν πρὸς τὴν Ἁγίαν Μητέρα, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν Ἀρχηγὸν Αὐτῆς, Παναγιώτατον Πατριάρχην ἡμῶν κ. κ. Ἀθηναγόραν, ἀδιαλείπτως προσευχόμενον ὑπὲρ τῶν ἐνταῦθα πνευματικῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων.

Μὲ σεβασμὸν ἂς κλίνωμεν τὸ γόνυ ἐμπρὸς εἰς τὴν Πανάχραντον Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν στοργικὴν Μητέρα ὅλων τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἂς εὐχαριστήσωμεν Αὐτὴν διὰ τὴν σωστικὴν μεσιτείαν Της ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Σταυρωθέντος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν καὶ ἐνδόξως Ἀναστάντος Υἱοῦ Αὐτῆς, Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς κάθε μίαν ἀπὸ τὰς περιπτώσεις αὐτάς, εἰς τὴν θυσίαν τῆς Μητέρας ὀφείλομεν τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ καὶ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν μητέρα του, ἕκαστος ὀφείλει τὴν ὕπαρξίν του. Εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα ὀφείλομεν τὴν ἀθάνατον γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἡ θυγάτηρ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ὀφείλει τὴν σύστασιν καὶ τὴν ἑνότητά της. Εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος τέλος ὀφείλομεν τὴν προστασίαν κατὰ τὰς δεινοτέρας στιγμὰς ἡμῶν, ὡς ἀτόμων, ὡς Ἐκκλησίας, ὡς Γένους.

στίας), κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. «Ἐπειδὴ γάρ», συνεχίζει ὁ ἴδιος Πατήρ, «ἐξ ἑνὸς ἄρτου μεταλαμβάνομεν πάντες ἓν σῶμα Χριστοῦ καὶ ἓν αἷμα, καὶ ἀλλήλων μέλη γινόμεθα, σύσσωμοι Χριστοῦ χρηματίζοντες». Οὕτως ὁ ἐκκλησιολογικὸς χαρακτὴρ τῆς Θείας Εὐχαριστίας διασφαλίζεται καὶ ἐπικυροῦται. Καὶ ὀρθῶς, καθότι διὰ τῆς Εὐχαριστίας γινόμεθα ἅπαντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλη τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου ἄνευ τῆς Θείας Εὐχαριστίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία καὶ ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Θεία Εὐχαριστία. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δογματικῆς ταύτης ἀληθείας οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Ἰγνατίου καθ' οὓς ὑπάρχουσι «Μία Εὐχαριστία» καὶ «Μία ἡ Ἐκκλησία», λαμβάνουν ἐξαίρετον κῦρος καὶ αὐθεντίαν.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων ἐξάγεται ὡς ἄμεσος συνέπεια ἡ σωτηριολογικὴ ἔννοια τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, ἡ ἐν τῷ Μυστηρίῳ τούτῳ συμμετοχὴ ἡμῶν ἐπιβάλλεται ὡς ἀπόλυτος προϋπόθεσις δι' ἧς προγευόμεθα καὶ προαπολαμβάνομεν τὴν κατὰ Χριστὸν νίκην ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, καὶ εἰσερχόμεθα νικηταὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ὁ ἱερὸς Ἰγνάτιος συνιστᾷ ἐκθύμως πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοῦ Ἐφεσίους ὅπως «συνέρχωνται» ἅπαντες «πυκνῶς» ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ ἐν ᾗ «καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ, καὶ λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμονοίᾳ τῆς πίστεως».

Ὁ θεολογικὸς καὶ ὁ μυστικὸς χαρακτὴρ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Πατερικῆς ἑρμηνείας προβάλλεται ἐντόνως σαφὴς καὶ ἐξόχως ἐναργής. Ἰδιαίτατα δὲ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καθ' ἃς προετοιμαζόμεθα ἵνα ζήσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ δρᾶμα τῆς Σταυρώσεως καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως, ἡ πατερικὴ αὕτη θεώρησις καθίσταται τὰ μάλιστα ἐπίκαιρος καὶ ἐπιτακτική, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ἡ σύναξις ἡμῶν «ἐπὶ τὸ αὐτὸ» καὶ ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν μυστηρίων θὰ ἔδει νὰ ἀποτελέσῃ κύριον μέλημα καὶ ἀπαραίτητον καθῆκον ἁπάντων τῶν πιστῶν. Οὕτω θὰ ἀναδειχθῶμεν, κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ Νικολάου Καβάσιλα (Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα) «συγγενεῖς τῷ Χριστῷ» καὶ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον μέτοχοι τῆς «φαιδρᾶς πανηγύρεως» καὶ τοῦ «συμποσίου τῆς πίστεως», ἐν ᾧ κορυφοῦται καὶ εἰς ὃ ἀποβλέπει ἡ λειτουργικὴ θεολογία καὶ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Brookline, Mass.

Β΄.

ΚΑΙΤΟΙ τὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τούτοις δὲν μᾶς δίδουν πλήρη τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς Αὐτοῦ. Τὸν ὅλον βίον τοῦ Ἰησοῦ οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς γνωρίζει. Οἱ Εὐαγγελισταὶ ἐγνώρισαν μόνον ἕνα μέρος τῆς ζωῆς Αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ Βαπτίσματος μέχρι τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως Αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ζωῆς Του δὲν μᾶς τὸ περιγράφουν ὁλόκληρον. Εἶναι ἀδύνατον κανεὶς νὰ περιγράψῃ ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε (πρβλ. Ἰωάν. 20, 30 καὶ 21, 25). Ἐπὶ 30 ἕως 60 ἔτη ἐκήρυττον οἱ Ἀπόστολοι, πρὶν γραφοῦν τὰ Εὐαγγέλια, ὅ,τι ἐγνώριζον περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅ,τι ἐπίστευον περὶ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Καὶ οἱ πρῶτοι ἀναγνῶσται τῶν Εὐαγγελίων ἐγνώριζον πολὺ περισσότερα, ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζομεν ἡμεῖς σήμερον περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ἤκουσαν αὐτοὺς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ὁμιλοῦν περὶ Αὐτοῦ «ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδον».

Οἱ Εὐαγγελισταὶ προσεπάθησαν νὰ μᾶς περιγράψουν ὡρισμένας μόνον στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ, ὅ,τι ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐθεώρησεν ὡς τὸ καλύτερον διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν πίστιν εἰς Χριστόν, ὡς τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι ὁ σύντομος Μᾶρκος ἀρχίζει τὸ «Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Βάπτισιν. Ὁ Ματθαῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Λουκᾶς προχωρεῖ πιὸ πίσω εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, ἀκόμη καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Ὁ δὲ Ἰωάννης ξεπερνᾷ ὅλους, διότι ζητεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν καταγωγὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρις αὐτῆς τῆς προαιωνίου ὑπάρξεως Αὐτοῦ παρὰ τῷ Πατρί. Διὰ τοῦτο ἀρχίζει: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος».

Ὁ γενικὸς σκοπὸς καὶ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων εἶναι τὸ πῶς μέσα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς λόγους, τὰ θαύματα, τὸ πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ θὰ φανερωθῇ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς φαίνεται καθαρὰ εἰς τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἰδίως εἰς τὸν Ἰωάννην (20, 31) «ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστός, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ».

Ὁ Ὀρθόδοξος ἀναγνώστης, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, πρέπει νὰ μελετήσῃ καὶ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, ἀφίνων τὸ ἕνα νὰ συμπληρώνῃ ἀβίαστα τὸ ἄλλο. Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλα εἶναι θεόπνευστα, πρέπει νὰ ἀφίνῃ τὴν ψυχήν του ἐλεύθερη νὰ ζῇ τὰ γεγονότα ὅπως τὰ ἔζησαν οἱ αὐτόπται Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγελισταί, καὶ οὕτω σιγὰ σιγὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν πλήρη ἰδέαν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βλέπομεν εἰς τὸν Λουκᾶν καὶ Ματθαῖον τὴν θαυμαστὴν Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδίου (Λκ. 1-2, Μτ. 1-2). Κατόπιν ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ μᾶς φέρουν εἰς τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰωάννης κηρύττει «βάπτισμα μετανοίας». Ὅλοι ἀναμένουν τὸν ἐρχόμενον Μεσσίαν. Ὁ Ἰωάννης κηρύττει ὅτι «ἔρχεται» ὁ Μεσσίας. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν μᾶς τὴν σώζουν ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταί. Πιὸ ζωηρὰ ὅμως τὴν ζωγραφίζει ὁ Ἰωάννης (1, 19-51).

Κατὰ τὸ βάπτισμα ὁ Ἰησοῦς ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ὡς ὁ «Υἱὸς ὁ ἀγαπητός», δι' οὗ ἠθέλησε νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ἔτσι εἶχεν ὁραματισθῇ ὁ Ἡσαΐας τὸ ἔργον τοῦ Μεσσίου.

Οἱ Πειρασμοὶ εἶναι ἕνα εἶδος δοκιμασίας τοῦ Μεσσίου, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον Του. Ὁ Σατανᾶς προσπαθεῖ νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰησοῦ εἰς ἐπίγειαν ἀγαθὰ καὶ δόξαν. Ὁ Ἰησοῦς ἐνίκησε τὸν Σατανᾶν, ἀντιτάξας εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν γραμμὴν αὐτὴν ἀρχίζει καὶ τελειώνει τὸ ἔργον του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ: «Οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σύ» (Μτ. 26, 39).

Τὸ δημόσιον ἔργον τοῦ Ἰησοῦ διήρκεσεν ἐπὶ τρία περίπου ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυξε περὶ τῆς «Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» καὶ ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς μετάνοιαν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Ὁ Ἰωάννης παρακολουθεῖ τὸν Ἰησοῦν ἀναβαίνοντα πολλάκις εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, καὶ νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν ἀρχόντων περὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (κεφ. 2, 3 καὶ 5). Οἱ Συνοπτικοὶ Εὐαγγελισταὶ περιορίζουν τὴν ἔκθεσίν των εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν Γαλιλαίᾳ. Ἐκεῖ φαίνεται διέτριβε τὸν περισσότερον χρόνον.

Αἱ ὡραῖαι διδασκαλίαι καὶ αἱ παραβολαὶ περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν συναρπάζουν τοὺς ἀκροατάς Του. Τὰ παντὸς εἴδους θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλει προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τοῦ λαοῦ. Ὡσὰν εἰς κινηματογραφικὴν ταινίαν μᾶς ἀφίνουν οἱ Εὐαγγελισταὶ διὰ νὰ βλέπωμεν πῶς σιγὰ-σιγὰ ἀναπτύσσεται ἡ πίστις ὅτι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Ναζαρὲτ ἀποκαλύπτεται κάτι τὸ ὑπερφυσικόν. Ὁ λαὸς βλέπει τὸν Θεὸν ἐνεργοῦντα δι' Αὐτοῦ. Ἀναγνωρίζουν ὅτι

ναι μέγας προφήτης, ἐπιθυμοῦν νὰ Τὸν ἀνακηρύξουν χσιλέα. Οἱ δαίμονες ἐνίοτε Τὸν ὁμολογοῦν Υἱὸν εοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς σταματᾷ. Οἱ ἄνθρωποι ἐν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὸν πραγματικὸν εσσίαν. Οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι. Ὅλοι περιμέουν τὸν Μεσσίαν ὡς ἐπίγειον βασιλέα, μὲ ὑλικὰς δωεὰς καὶ ὑποσχέσεις.

Κάπου-κάπου ἀποκαλύπτει ὁ Ἰησοῦς ὅτι Αὐτὸς εἶχι ὁ Μεσσίας. Καλεῖ τὸν Ἑαυτόν Του «Υἱὸν τοῦ ἀνρώπου». Τοῦτο εἶναι ἕνας τίτλος τοῦ Μεσσίου, ὃν νέμενον οἱ Ἰουδαῖοι. Κάνει θαύματα, τὰ ὁποῖα κατὰ ὺς Ἰουδαίους θὰ ἔκαμεν ὁ Μεσσίας (πρβλ. ἰδίως ιτ. 11). Ποτὲ ὅμως δὲν ὁμιλεῖ καθαρὰ περὶ αὐτοῦ.

Παράλληλα πρὸς τὸν λαὸν Τὸν παρακολουθοῦν αὶ οἱ ἀρνηταί, οἱ Φαρισαῖοι, μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς θρηκευτικοὺς ἡγέτας τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτοὶ δὲν θέουν νὰ πιστεύσουν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐμποδίουν. Συκοφαντοῦν κάθε πρᾶξιν καὶ λόγον τοῦ Ἰηοῦ. Πρὸς στιγμὴν φαίνεται ὅτι ἐπικρατοῦν. Ὁ Ἰηοῦς βλέπει ὅτι τὸν ἀναμένει ὁ Σταυρός. Τοῦτο εἶναι να δεύτερο κρίσιμον σημεῖον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ, ὸ ὁποῖον ἀναφέρουν ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ (Μκ. 8, 7-33, Μτ. 16, Λκ. 9, Ἰωάν. 6, 60-71). Ἡ παχυλότης οῦ λαοῦ, ποὺ ἀνέμενε Μεσσίαν, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς δωήσῃ ἐπίγεια ἀγαθά, καὶ ἡ σχολαστικὴ προσκόλλησις εἰς τὸ γράμμα τοῦ Νόμου ὑπὸ τῶν Φαρισαίων γίονται μεγάλο ἐμπόδιον εἰς τὴν πραγματικὴν πίστιν. Ὁ Ἰησοῦς πλέον ἀφίνει ὁριστικὰ τὴν Γαλιλαίαν καὶ ναβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ θὰ τελειώσῃ τὸ ργον Του ὡς Μεσσίας-Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Καθ' δὸν κάνει τὴν ἐρώτησιν πρὸς τοὺς μαθητάς Του: Τί γέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ Αὐτοῦ καὶ ἰδίως τί αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ λέγουσι; Ὁ Πέτρος ἐκ μέρους ὅλων ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου εἶναι τὸ κορύφωμα εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασεν ἡ πίστις ἐκείνων ποὺ εἶδον τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς διδασκαλίας τῶν Εὐαγγελίων. Σκοπὸς τῶν Εὐαγγελίων εἶναι ἀκριβῶς νὰ δείξουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλύπτει ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Μεσσίου: «Ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν . . . καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγερθῆναι». Ὅλα τὰ ἑπόμενα κεφάλαια ὁδηγοῦν πρὸς τὸν Σταυρόν, ὅπου ὁ Χριστὸς φέρει τὴν τελευταίαν νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ «τελέσθαι» ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, εἶναι ἡ τελευταία λέξις τοῦ Ἰησοῦ πρὶν ἀποθάνῃ, καὶ σημαίνει ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἐπὶ γῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἡ νίκη τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου τούτου ἐκρίθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωάννης βλέπει τὸν Σταυρὸν ὡς ὕψωσιν καὶ δόξαν τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ. Ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀφιερώνουν τὸ ἥμισυ περίπου τοῦ Εὐαγγελίου των εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅμως δὲν ἔχουν τραβήξει σαφῆ τὴν γραμμὴν εἰς τὸ ἐρώτημα: «Διατὶ ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Χριστοῦ;» Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι διατυπωμένος εἰς τὰ Εὐαγγέλια, φαίνεται μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος, ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς μεγάλους θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας.

Μυστηριώδης εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀποφασίζει νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἀσφαλῶς Τὸν ἀναμένει ὁ Σταυρός. Ἀρκεῖ κανεὶς νὰ μελετήσῃ μετὰ προσοχῆς τοὺς διαλόγους πρὸς τοὺς μαθητάς Του ἐν Μκ. 8, 31-33. 10, 38-39 καὶ ἰδίως Ἰωάν. 11, 7-16, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸ ῥῖγος καὶ τὴν συγκίνησιν ποὺ γεννᾷ ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἀντιμετώπισις τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὑπὸ αὐτὴν τὴν συγκίνησιν πρέπει νὰ εὑρίσκωνται οἱ μαθηταί, ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς ὁμιλῇ κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον ἐν Ἰωάν. 13-17.

Μυστηριώδης εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ. Ἀκόμη καὶ ὁ Πιλᾶτος, ὅστις ἐξέδωκε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ὡμολόγησεν ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὗρε. Ματαίως δὲ νεώτεροι θεολόγοι ζητοῦν νὰ ἀνεύρουν τὰ ἐλατήρια τῆς Σταυρώσεως εἰς πολιτικοὺς λόγους.

Πρὸς κατανόησιν τοῦ μυστηρίου μᾶς βοηθεῖ μόνον ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ Σταυροῦ διὰ τὴν Σωτηρίαν. Οἱ Εὐαγγελισταὶ γράφουν μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἀναγνῶσται ἤδη γνωρίζουν καὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ σταυρωθῇ διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον Του, διὰ τὸ ὁποῖον ἦλθεν ἐπὶ γῆς (Ἰωάν. 12, 27). Τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων εἶχεν ἤδη γίνει «ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ». Ἡ Ἐκκλησία ὤφειλε τὴν ὕπαρξίν της εἰς τὸν Σταυρόν. Οἱ Χριστιανοὶ ὄχι μόνον ἐγνώριζον τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Σταυροῦ διὰ τὴν σωτηρίαν των, ἀλλ' ἔζων κυριολεκτικῶς μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ (Ι Κορ. 11, 25-26). Διὰ τοῦτο οἱ Εὐαγγελισταὶ δὲν ᾐσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ περιγράψουν σαφέστερον τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ αἴτια τοῦ Σταυροῦ. Μεμονωμέναι μόνον φράσεις ἢ καὶ σκηναὶ ἀρκοῦσαν, διὰ νὰ διατηρήσουν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου καὶ σωτηρίου αὐτοῦ γεγονότος.

Μόνον μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ὁ Χριστιανὸς ἀναγνώστης δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὰς μεμονωμένας αὐτὰς ἐκφράσεις τῶν Εὐαγγελίων περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς σημασίας τοῦ Σταυροῦ. Μόνον μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν δύναται νὰ ἴδῃ διὰ τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὄντως «ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ». Ὅτι ὄντως «Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ». «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται

(Συνέχεια εἰς τὴν 153ην σελίδα)

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΟΤΣΩΝΗ

Ε΄.

"ΤΑ ΑΓΙΑ τοῖς ἁγίοις», ἡ ἐκφώνησις αὐτὴ τῆς Ὀρθοδόξου Λειτουργίας, ἡ προσκαλοῦσα εἰς τὸ φρικτὸν Μυστήριον, καὶ ἡ ἀπάντησις τῶν πιστῶν: «εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος», ἐκφράζουν σαφέστατα τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ ἁγιότητος . . . Τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀτομικῆς ἠθικῆς ἁγιότητος, τὸ ὁποῖον προβάλλεται πρὸ τῆς Χριστιανωσύνης τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι τὸ ἀρχαῖον Χριστιανικὸν ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον συνδυάζει βαθυτάτην ταπείνωσιν καὶ ὑψίστην ἑτοιμότητα θυσίας, μὲ θείαν χαρὰν καὶ ἀγάπην, περικλείουσαν τοὺς πάντας.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς ἁγιότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἔχει τίποτε τὸ σκυθρωπόν, τὸ βασανιστικόν, τὸ ἀρρωστημένον. Ὅ,τι προσδίδει εἰς αὐτὸ τὴν ἰδίαν ἀκτινοβολοῦσαν λαμπρότητα, τὴν ὁποίαν δεικνύουν καὶ αἱ εἰκόνες, εἶναι ἐκείνη ἡ θεία χαρά, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς συναντήσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ἐντονώτατα τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀτομικὴ ἁγιότης εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸν φαινόμενον ὀλίγων ἀποκόσμων ἀσκητῶν ἢ μυστικιστῶν, προικισμένων μὲ τὴν θείαν Χάριν, εὑρίσκεται περισσότερον εἰς τοὺς ἁπλοῦς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετωπίζουν τὴν καθημερινὴν ζωήν.

Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον συγκινητικὴ καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι καθολικὴ πρῶτον ὑπὸ μεταφυσικὴν ἔννοιαν, ἐφ' ὅσον ζῇ καὶ κινεῖται εἰς τὴν μεγάλην «κοινωνίαν τῶν ἁγίων» καὶ διὰ τῆς προσευχῆς ἑνοῦται ἀδιακόπως μετὰ τῶν ἐν τῷ ὑπερπέραν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τόσον μετὰ τῶν ἐν τῷ Παραδείσῳ δοξαζομένων ἁγίων, ὅσον καὶ μετὰ τῶν ἐν σκιᾷ θανάτου ἀναμενουσῶν ψυχῶν. Εἶναι καθολικὴ δεύτερον ὑπὸ τὴν τοπικὴν ἔννοιαν, ἐφ' ὅσον περικλείει εἰς τοὺς κόλπους της τὰς πλέον διαφορετικὰς φυλὰς καὶ λαοὺς τῆς Ἀσίας, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἰς κάθε λαὸν κηρύττει καὶ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ λατρεύῃ εἰς τὴν γλῶσσαν του τὸ μυστήριον τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Εἶναι τρίτον καθολικὴ ὑπὸ χρονικὴν ἔννοιαν, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει τὴν πνευματικὴν πεῖραν ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον, καὶ αὐτὴ ἡ δισχιλιετὴς συνέχεια φανεροῦται εἰς τὴν ἀδιάκοπον σειρὰν τῆς ἐπισκοπικῆς διαδοχῆς. Προπάντων ὅμως εἶναι καθολική, τέταρτον, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου, ἐφ' ὅσον ὁ ζῶν ὀργανισμὸς συνδυάζει τὰς πολιτικῶς ἀντιθέτους ἀπόψεις εἰς μίαν ἁρμονικὴν σύνθεσιν. Ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συνενώνει τὸν ἀ καμπτον καὶ ἀρχαΐζοντα, ἀπρόσωπον θεσμὸν τοῦ Δό ματος, τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Λατρείας μ τὴν ζωντανὴν σύγχρονον εὐσέβειαν, ἡ ὁποία ἀναβιβά ζει τὸ ἄτομον εἰς τὴν ἐνατένισιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν με Αὐτοῦ ἕνωσιν.

Συνενώνει τὴν αὐστηρὰν προσήλωσιν πρὸς τὴν α ωνόβιον ἀπαράλλακτον δογματικὴν παράδοσιν μὲ τὴ μεγάλην ἐλευθερίαν καὶ ἐλαστικότητα τῆς θεολογ κῆς σκέψεως. Συνδυάζει τὴν ἱεραρχικὴν διοίκησ τῶν ἐπισκόπων μὲ τὴν ζωντανὴν δραστηριότητα τ λαοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἐκδηλοῦται μόνον εἰς τὴν διαχείρ σιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴ ἐκλογὴν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰ τὴν πνηγυρικήν του συγκατάθεσιν κατὰ τὴν χειροτ νίαν, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὴν συνεργασίαν του κατὰ τὴ διαμόρφωσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖ τότε μόνον ἔχουν χαρακτῆρα Οἰκουμενικόν, ὅταν ἀν γνωρίζωνται ὡς τοιαῦται ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῶ πιστῶν. Συνενώνει τὸ ἱερατεῖον, τὸ ὁποῖον βασίζετα ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, μὲ τὴν καθολικὴ ἱερωσύνην ὅλων τῶν πιστῶν.

Συνδυάζει τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα τῆ Λατρείας, τῆς εἰκονογραφίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆ μουσικῆς, μὲ μίαν πουριτανικὴν ἀποστροφὴν πρὸ ὅ,τι σαρκικὸν καὶ ὑλῶδες εἰς τὴν Τέχνην, καὶ ἐν μέρε καὶ εἰς τὴν Μουσικήν. Συνενώνει τὸ αὐστηρὸν καὶ τα τραχὺ πνεῦμα τῆς μετανοίας, μὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσα χαρὰν διὰ τὴν θαυμαστὴν ὡραιότητα καὶ ἀγάπην τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Λυτρωτοῦ. Παραλλήλως πρὸς τὸ ἀπόκοσμον ἄγαμον κλῆρον . . . τοποθετεῖ τὸν ἔγγα μον κοσμικὸν κλῆρον, ὁ ὁποῖος, ζυμωμένος καθ' ὅλα μὲ τὸν λαόν, τὸν ἐξυπηρετεῖ εἰς τὸν Ναόν, ὅσον κα εἰς τὴν καθημερινήν του ζωήν.

Ἀλλ' ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον κα θολικὴ . . . ἀλλ' εἶναι καὶ ἀποστολικὴ εἰς τὴν πληρεστέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Τοιουτοτρόπως ἡ Χριστιανωσύνη τῆς Ἀνατολῆς εἶναι μάρτυς θαυμα στὴ τῆς μιᾶς, ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐπειδή, συνεχίζει ὁ Heiler, εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εὑρίσκεται ἐν ἐξελίξει μία κίνησις ἀναγεννητικὴ μεγάλων διαστάσεων, «σήμερον ἀκριβῶς ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν Χριστιανωσύνην τῆς Δύσεως ὁλονὲν λαμπροτέρα κατὰ τὸν πλοῦτον της, τὸ βάθος της, τὴν ἁγιότητά της καὶ τὴν ὡραιότητά της». Τὸν θαυμασμόν, καταλήγει ὁ Heiler, τὸν ἐξέφρασε πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλη-

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 141ης σελίδος)

ἐν ἐκεῖ. "Οσον διὰ τὸν τάφον τοῦ Ἀποστόλου Πέ-
ου, τὸν δῆθεν «ἀνακαλυφθέντα» πρό τινων ἐτῶν κά-
ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ ὁμωνύμου Ναοῦ, καὶ διὰ τὰς
γραφὰς ποὺ ἐσχάτως ἐξήγησεν ἡ Καθηγήτρια Δρ.
ουαριτοῦτσι, καὶ διὰ τὰ ὀστᾶ τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται
τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, συμμεριζόμεθα τὴν ἐπι-
ημονικὴν ἄποψιν, ὅτι: "Ας δοθῇ ἡ εὐκαιρία ἐρεύνης
ἐπιστήμονας διαφόρων Ἐθνῶν καὶ Ἐκκλησιῶν.
χὶ ἂς ὑποβληθοῦν τὰ ὀστᾶ εἰς ραδιοεξέτασιν, ἡ ὁ-
οία σήμερον καθορίζει μὲ ἀλάνθαστον ἀκρίβειαν καὶ
ἐγίστην προσέγγισιν τὴν ἡλικίαν τῶν ὀστῶν. Μία
γραφὴ μέ τινα ψηφία τῆς λέξεως Πέτρος, ἠμπορεῖ
ἀνήκῃ εἰς οἱονδήποτε Πέτρον. Τὰ δὲ ἀνευρεθέντα
στᾶ δυνατὸν νὰ ἀνήκουν εἰς οἱονδήποτε ἄλλον. Ἐφό-
ον μάλιστα ἔχουν εὑρεθῇ εἰς τόπον ἀρχαιοτάτων
ροχριστιανικῶν φυλακῶν καὶ ἐκτελέσεων.

ἶαν καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας Πῖος ὁ XI, ἀλλὰ ἀκόμη πε-
ισσότερον ἀνεπιφυλάκτως μία ἁπλοϊκὴ ὀπαδὸς τοῦ
γίου Φραγκίσκου (εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καταστῇ οἰ-
εία ἡ θ. λειτουργία τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς Μονῆς
ῆς Grottaferrata τῆς Ρώμης) διὰ τῶν ἠχηρῶν ἐπαι-
ετικῶν λέξεων: «O benedetta Chiesa Orientale» (Ὦ
ὐλογημένη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία), λέξεις μὲ τὰς ὁ-
οίας δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἀνακεφαλαιώσωμεν τὸ
ύνολον, μετὰ τὴν κατανόησιν, τὴν ὁποίαν ἐπετύχο-
εν, ἔναντι τῆς ἰδιομορφίας καὶ τῆς σημασίας τῆς Ἀ-
ατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐρωτᾶται ὅμως, ἔναντι μιᾶς τοιαύτης ἐκτάσεως
ποστολῆς, ἡ ὁποία διανοίγεται ἐνώπιον τῆς Ἐκκλη-
ίας μας, ποία εἶναι ἡ ἀντίστοιχος ἑτοιμασία μας καὶ
ὡς ποιμένων καὶ ὡς πληρώματος; Ἡ ποιμαίνουσα
Ἐκκλησία, καὶ δὴ ὄχι μόνον τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ
ῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δὲν θὰ ἔπρεπε
ὰ ἐπιδοθῇ εἰς σύντονον μελέτην ὅλων τῶν προβλη-
άτων, τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ τεραστίας σημασίας
έμα τοῦτο; Ἀφ' ἑτέρου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ
ία συστηματικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος
ῆς Ἐκκλησίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάρος καὶ τὰς ὑπο-
ρεώσεις μιᾶς τοιαύτης ἀποστολῆς; Τέλος, ἡ τοιαύ-
η διαφώτισις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας πληρώματος
ὲν θὰ ἦτο ἓν ἐκ τῶν δραστικωτέρων καὶ θετικωτέρων
αρμάκων κατὰ τῆς ἐκ τῶν ποικιλωνύμων προπαγαν-
ῶν ἐπιβουλῆς; Πόσην δύναμιν ἀντιστάσεως, ἀλλὰ
αὶ πόσην ζωτικότητα δὲν θὰ ἔδιδεν εἰς τὸν Ὀρθόδο-
ον λαόν μας μία ἀνάλογος διαπαδαγώγησις, ἡ δι-
αγωγὴ τῆς ὁποίας φυσικῶς εἶναι κατὰ κύριον λόγον
ργον τῶν ποιμένων του.

ΤΕΛΟΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 151ης σελίδος)

ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Λκ. 24, 26. II Κορ. 5, 19. Ἰωάν. 3, 16).

Ἡ Ἀνάστασις. Τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῶν Εὐαγγελίων ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὰς θαυμαστὰς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Ὁ Χριστὸς ἐτελείωσε τὸ ἔργον Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, πλὴν ὁ Σταυρὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἡ τελευταία πρᾶξις τοῦ θείου ἔργου τῆς Σωτηρίας. Ἡ νίκη ποὺ ἐπετεύχθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔπρεπε νὰ φανερωθῇ ἐν τῇ Ἀναστάσει, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς νίκης ταύτης.

Αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐνίσχυσαν τὴν πίστιν τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐβοήθησαν αὐτοὺς νὰ κατανοήσουν ποῖος ἀκριβῶς εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ποία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἦλθε νὰ ἱδρύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς ἀναγνωρίζεται ὡς Κύριος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ὡς μόνος Κύριος δίδει τὴν ἐντολὴν εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἵνα μεταφέρουν τὸ Εὐαγγέλιόν Του εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ στάσις τοῦ κόσμου ἔναντι τοῦ Εὐαγγελίου θὰ κρίνῃ καὶ τὴν τύχην αὐτῶν διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διότι «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μκ. 16, 16).

Τοῦτο εἶναι ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρθόδοξος ἀναγνώστης πρέπει νὰ εὕρῃ μέσα ἀπὸ τὰς σελίδας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων. Ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα μας ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν Ἀποστόλων. Μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν καὶ μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ μετέφερον τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς Ἐκκλησία, ἱδρύθη ἐπὶ γῆς καὶ προχωρεῖ ἕως οὗ καταλάβῃ τελικὰ ὅλον τὸν κόσμον. Περὶ τούτου ὅμως θὰ ἴδωμεν περισσότερα εἰς τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Κ.Δ. καὶ ἰδίᾳ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

«Ὅλα εἶναι εἰρηνικὰ μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος!» (Β. Πασκάλ).

Ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶναι ὑπεύθυνη ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν κατενόησαν τὴν χαρὰ τοῦ θριάμβου της στὸν κόσμο». (Ν. Μπερτιάγιεφ).

«Καλύτερα νὰ ἔχῃς θλῖψι παρὰ νὰ ἔχῃς τύψι». (Μπάχ).

«Ἡ καλύτερη καὶ ἡ μεγαλύτερη νίκη εἶναι νὰ νικήσῃς τὰ ἐλαττώματά σου». (Ἰωάν. ὁ Χρυσόστομος).

«Ὁ Χριστὸς ἔχει μεταβάλλει κάθε δύσι σὲ ἀνατολή». (Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ κ. Καραμανλῆ

Μεγάλας καὶ ἱστορικὰς ἡμέρας ζῇ καὶ πάλιν τὸ Σεπτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Καθ' ἣν στιγμὴν χαράσσονται αἱ γραμμαὶ αὗται, ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης πρόκειται νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ἐξοχ. Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν μετὰ τοῦ Ἐξοχ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Εὐαγγέλου Ἀβέρωφ. Ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχον ἐν Ἀγκύρᾳ, ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ Λαοῦ, μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ δεσμοὶ τῶν δύο φίλων καὶ συμμάχων χωρῶν θὰ καταστοῦν πραγματικῶς φιλικώτεροι, ἀδελφικοί, ὅπερ δὲν ἔπαυσεν εὐχόμενος καὶ πιστεύων ὁ Σεπτὸς Πατριάρχης ἡμῶν, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς δεινοτέρας δοκιμασίας τῆς ἱστορικῆς Ἑλληνο-Τουρκικῆς Φιλίας.

Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων

Ἕτερον εὐχάριστον γεγονὸς εἶναι ἡ εἰς Φανάριον ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. κ. Γερμανοῦ καὶ ἡ λίαν ἐγκάρδιος συνάντησις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Προκαθημένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Παναγιωτάτου κ. κ. Ἀθηναγόρου. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἐπιστέφουσα τὴν ἀνὰ τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας περιοδείαν τοῦ Σέρβου Πατριάρχου, εὐχόμεθα νὰ σημάνῃ τὴν ἀπαρχὴν νέων, Πανορθοδόξων πρωτοβουλιῶν, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ φυσικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἡγέτου, Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Μεγάλοι Εὐεργέται

Εἰς τὴν χρυσῆν ἅλυσιν τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῶν Νοσοκομείων τοῦ Βαλουκλῆ, προσετέθη εἰς ἀκόμη χρυσοῦς κρῖκος: ἡ ἐσχάτως ἀποβιώσασα ἀείμνηστος Ἑλένη Σταύρου Μαναήλογλου, χήρα τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποβιώσαντος ἰατροῦ Σταύρου Μαναήλογλου. Ἡ δωρεὰ περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ φιλογενοῦς τούτου ζεύγους τῶν μεγάλων εὐεργετῶν, Ἑλένης καὶ Σταύρου Μαναήλογλου, περιλαμβάνουσαν ἀκίνητα ἐν Βερολίνῳ, Βιέννῃ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀντιπροσωπεύουσαν τὸ ποσὸν τῶν τριῶν ἕως πέντε ἑκατομμυρίων λιρῶν Τουρκίας (περὶ τὰς $500,000.00).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Μακ. Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. κ. Γερμανός, κατὰ παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἔθιμον, ἐξῆλθεν εἰς «προσκυνηματικὴν θεωρίαν» κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, ἐπισκεφθεὶς τοὺς Ἁγίους Τόπους, καὶ σχεδὸν πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, εἰς ἀνακοινωθὲν της τῆς 9ης Μαΐου, δηλοῖ ὅτι μετὰ λύπης ἀποδέχεται τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του παραίτησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πάφου κ. Φωτίου. Ἐξαίρει δὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν τοῦ οἰκειοθελῶς παραιτηθέντος Ἱεράρχου, ὅστις διατηρεῖ, μετὰ τοῦ βαθμοῦ του, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ διορισθῇ εἰς παρομοίαν ἕδραν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

▸ Λόγῳ διαφωνίας ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προκυψάσης τὴν 7ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἡ Κυβέρνησις κατέθηκεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον ρυθμίζον γενικώτερον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν.

▸ Ἐκλάπη ἐκ τῆς Μονῆς Ἁγίου Βησσαρίωνος πολυτιμότατον ἀρχαῖον Εὐαγγέλιον ἐπὶ μεμβράνης φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Πολωνίας ἔχει τέσσαρας Ἐπαρχίας, μὲ 178 Ἐνορίας, δύο Μονάς, Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν καὶ Σεμινάριον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Διεγράφη ἀπὸ τὸν μαῦρον πίνακα (Index) τοῦ Βατικανοῦ τὸ ἔργον τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ «Οἱ Ἄθλιοι».

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῇ 11ῃ Μαΐου ἐτελέσθη ἐν Καΐρῳ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ ἐσχάτως ἐκλεγέντος Πατριάρχου τῶν Κοπτῶν Μακαριωτάτου Κυρίλλου, ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας Αἰθιοπίας, ἀποχωρησάντων δι' οὓς λόγους γνωρίζουν.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος

▸ Τῇ 14ῃ Ἀπριλίου, ἐξ ὀνόματος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, ἐμεσίτευσε περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Νέαν Ὑόρκην Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας Χουσεΐν.

▸ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προέστη συγκλήτου τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἱεροκοῦ Συνδέσμου τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας.

▸ Τῇ 15ῃ ἰδ. μηνὸς ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Garrison, N. Y., ἔνθα ἔσχε μακρὰν σύσκεψιν μετὰ τῆς Ἐφορείας καὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἱδρύματος καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὀργανώσεως ΑΧΕΠ, ἥτις ἀνήγειρε τὸ κτίριον κοιτώνων τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἀρρένων, πρόκειται δέ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Παναρκαδικῆς καὶ ἄλλων Ὀργανώσεων, νὰ ἀνεγείρῃ καὶ νέον Σχολικὸν κτίριον.

▸ Τῇ 16ῃ ἰ. μ. ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἕλληνος Προξένου κ. Διονυσίου Ξένου, ἀντικαταστήσαντος τὸν ἐπὶ προαγωγῇ μετατεθέντα εἰς Ἀθήνας κ. Ἰωάννην Κολιακόπουλον.

▸ Τῇ 17ῃ ἰ. μ. ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῶν δύο μεγάλων ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ἐφημερίδων «Ἀτλαντίδος» καὶ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», γενόμενος τιμητικώτατα δεκτὸς παρὰ τῶν κ. κ. Σόλωνος Βλαστοῦ, Διευθυντοῦ τῆς «Ἀτλαντίδος», καὶ Δ. Καραμπάτου, Διευθύνοντος τὸ «Ἐθνικὸν Κήρυκα» καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ηὐλόγησε τὸ ἔργον τῶν ἐφημερίδων, συνεχάρη τοὺς διευθυντὰς καὶ τὸ προσωπικὸν διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἐξαίρετον ἔργον καὶ ἐξέθεσε τὰς γραμμὰς τοῦ Προγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ ὑπεσχέθησαν ἀμέριστον τὴν συνεργασίαν τῶν Ἐφημερίδων των πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν.

▸ Τῇ 19ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς Νέας Ὑόρκης.

▸ Τῇ 26ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ τῶν Βαΐων προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ

ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Νέας Ὑόρκης.

▸ Κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἐν τοῖς κάτωθι Ἱ. Ναοῖς: Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Jersey City, N J. Μ. Δευτέραν, ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Jamaica, N. Y. Μ. Τρίτην, ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου, Hempstead, N. Y. Μ. Τετάρτην ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ δ' ἑσπέρας Εὐχέλαιον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης. Μ. Πέμπτην ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ δ' ἑσπέρας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Brooklyn, N. Y. Μ. Παρασκευήν: Ἀκολουθία Μ. Ὡρῶν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Ἀποκαθήλωσις ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Γεωργίου καὶ Δημητρίου, Νέας Ὑόρκης, καὶ Ἐπιτάφιος ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης. Ἐν τῷ Καθεδρικῷ προέστη τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, τοῦ Ὄρθρου καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως (Β' Ἀνάστασις). Τοῦ αὐτοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης ἡ Α.Σ. προέστη ἐν συνεχείᾳ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Δημητρίου, Astoria, N. Y.

▸ Τῇ 4ῃ Μαΐου, Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, ἐπισκεφθεὶς τὰ ὑπερωκεάνεια «Βασίλισσα Φρειδερίκη» καὶ «Ὀλυμπία», ηὐλόγησε τὰ πληρώματα αὐτῶν, εὐχηθεὶς κατευόδιον.

▸ Τῇ αὐτῇ 4ῃ Μαΐου μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Μοντρεάλην τοῦ Καναδᾶ.

▸ Τῇ 8ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Bronx, N. Y., κηρύξας καὶ τὸν Θ. Λόγον.

▸ Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ δοθὲν δεῖπνον ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπολιτῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως.

▸ Τῇ 9ῃ ἰ. μ., Σαββάτῳ, μεταβὰς εἰς Φιλαδέλφειαν, προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πανηγυρίζοντι τὴν 38ην ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ. Τὸ δ' ἑσπέρας προήδρευσε συνεδρίας τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῶν δύο Κοινοτήτων Φιλαδελφείας.

▸ Τῇ 10ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ, τὸ δ' ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον Δεῖπνον τῆς Κοινότητος.

▸ Τῇ 11ῃ ἰ. μ., Δευτέρᾳ, ἐπεσκέφθη τὸν Δήμαρχον Φιλαδελφείας Ἐντιμ. R. Dilworth, γενόμενος τιμητικῶς δεκτός.

▪

Ἐπίσκεψις τοῦ τ. Προέδρου Χάρρυ Τροῦμαν

Ὁ Ἐξοχ. Χάρρυ Τροῦμαν, τέως Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐπεσκέφθη τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ, τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 9ης Μαΐου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ Κας Bess H. Truman, τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Margaret μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς κ. Clifton Daniel καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Clifton-Truman Daniel Jr. Τελεταρχικὴ Ἐπιτροπή, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Κωνσταντίας κ. Γερμανόν, ὑπεδέχθη, μεθ' ὅλου τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸν κ. Πρόεδρον καὶ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὡδήγησεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Τελετῶν, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπεδέχθη αὐτοὺς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος.

Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ἦτο ἡ ἀπονομὴ ἀναμνηστικοῦ Σταυροῦ ἐκ μέρους τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου πρὸς τὸν ἔγγονον τοῦ Προέδρου Τροῦμαν. Τὸν Σταυρὸν ἐπέδωκεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐν ειδικῇ τελετῇ ἐντὸς τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Πρόεδρον καὶ τοὺς οἰκογενεῖς αὐτοῦ. Ὁ κ. Τροῦμαν ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν βαθυτάτην ἐκτίμησιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται διὰ πολυχρονίου φιλίας. Οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου παρεκάλεσαν τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ὅπως διαβιβάσῃ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πατριάρχην τὰ σέβη καὶ τὰς εὐχαριστίας των.

▪

Συγχαρητήρια πρὸς τὸν κ. Χάρρυ Τροῦμαν

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Ἐξοχ. τ. Πρόεδρον κ. Χάρρυ Τροῦμαν, ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς 75ετηρίδος αὐτοῦ, συγχαίρων ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ γεγονότι, αὐχαριστῶν διὰ τὰς πολυτίμους καὶ εὐεργετικὰς ἐνεργείας του κατὰ τὰ δυσχερῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ἔτη τοῦ πολέμου καὶ τὰ μετ' αὐτόν, καὶ εὐχόμενος ὅπως ὁ Θεὸς τῷ χαρίζῃ ὑγείαν καὶ ἀκμὴν κατ' ἄμφω ἐπὶ ἔτη πάμπολλα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Χώρας ἡμῶν ταύτης καὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Ἔκφρασις συμπαθείας πρὸς τὸν Στρατηγὸν Γ. Μάρσαλλ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλεν ἐξ ἄλλου τηλεγράφημα συμπαθείας πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα Στρατηγὸν George S. Marshall, τὸ ὁμώνυμον σχέδιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε τόσον εὐεργετικὸν διὰ τὸν ἐλεύθερον κόσμον, καὶ ηὐχήθη αὐτῷ ταχεῖαν καὶ πλήρη τὴν ἀνάρρωσιν.

▪

Εὐχαριστίαι τοῦ κ. Ντάλλες

Ὁ Ἐξοχ. John Foster Dulles ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἔκφρασιν συμπαθείας τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.

▪

Ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Παῦλος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον τὸ κάτωθι ἀπαντητικὸν τηλεγράφημα:

6 Μαΐου 1959

«Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον,

Συγκεκινημένος ἐπὶ θερμαῖς εὐχαῖς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, εὐχομένης ἐξ ὀνόματος Ἑλληνισμοῦ ἐνδόξου Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, παρακαλῶ ὅπως διαβιβάσητε ἀπάντῃ τῇ αὐτόθι Ὁμογενείᾳ ἐγκαρδίους ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος εὐχάς μου πρὸς συνεχῆ πάντων καὶ ἐν πᾶσι πρόοδον καὶ δόξαν τῆς Μητρὸς Ὑμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐκλεοῦς ἡμῶν Ἑλληνικοῦ Γένους.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ»

▪

Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα

▸ Εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ Ἅγιον Πάσχα ἑωρτάσθη μὲ πυκνοτάτην προσέλευσιν τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν εἰς τοὺς Ἱ. Ναούς. Ἀνεγνώσθη ἡ Σεπτὴ Πατριαρχικὴ Πασχάλιος Ἀπόδειξις καὶ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῷ Πάσχα.

▸ Οἱ ὁρισθέντες ἱερεῖς ἐπεσκέφθησαν τοὺς εἰς τὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὰ λοιπὰ εὐαγῆ Ἱδρύματα Ἑλληνορθοδόξους καὶ παρεμύθησαν αὐτούς. Ἐπίσης ἐκτάκτως ἀπεστάλησαν ἱερεῖς εἰς ἀπομεμακρυσμένας ἢ στερουμένας ἱερέως Κοινότητας ἡμῶν καὶ ἔφεραν εἰς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς μας τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Οὕτω μετέβησαν οἱ κάτωθι κληρικοὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς: Ἀρχιμ. Γεράσιμος Παπαδόπουλος, εἰς Somers-

worth, N. H. Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Παπαστεφάνου, εἰς Carakas, Βενεζουέλλας. Ὁσιόλ. Ν. Παπαπέτρου, εἰς Port Jefferson, N. Y. Αἰδ. Ν. Συπράκης, εἰς Ashville, N. C. Αἰδ. Τιμόθεος Ἀνδρέου, εἰς Ithaca, N. Y. Αἰδ. Τιμόθεος Χούντρας, εἰς Mount Prospect, Ill. Αἰδ. Συμεὼν Ἐμμανουήλ, εἰς Lincoln, Neb. Αἰδ. Ἰωάννης Ρωμανίδης, εἰς Sioux Falls, South Dakota.

▸ Πλεῖστα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, γράμματα καὶ δελτάρια ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν, ὄχι μόνον ἐκ τῶν πνευματικῶν τέκνων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ μέρους πλείστων ἄλλων ὁμογενῶν καὶ ἀλλοδόξων.

▪

Ἄδειαι ἐπὶ τῷ Πάσχα

Κατόπιν διαβημάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ Πεντάγωνον ἐπέτρεψεν ὅπως εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν εἰς τὰς Στρατιωτικὰς Δυνάμεις Ξηρᾶς, Θαλάσσης καὶ Ἀεροπορίας, δοθῇ ἄδεια ἀπουσίας ἀπὸ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μέχρι τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου, ἤτοι ἀπὸ 1 ἕως 4 Μαΐου, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐκπληρώσουν τὰ θρησκευτικά των καθήκοντα κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Διαβήματα ὅπως χορηγηθῇ παρομοία ἄδεια καὶ εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν εἰς διαφόρους δημοσίας ὑπηρεσίας, ἔγιναν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ἐντιμ. Κυβερνήτας τῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως χορηγηθῇ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἡ αἰτουμένη ἄδεια, ἵνα δυνηθοῦν νὰ ἑορτάσουν τὸ Ἅγιον Πάσχα πλησίον τῶν οἰκογενειῶν των.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐκυκλοφόρησεν ἐγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου πρὸς τοὺς Ἱερατικῶς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιεῖται, ὅτι θὰ συνεχισθῇ ἡ λειτουργία τοῦ θερινοῦ Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἁγίου Βασιλείου ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὅτι τὸ προσεχὲς τοιοῦτον τὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τῆς 29ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 11ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον ταύτην ὁ Σεβασμιώτατος ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν Κοινοτήτων μας διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἐν τοῖς κατηχητικοῖς σχολείοις αὐτῶν λαμπρὸν ἔργον καὶ νὰ παράσχῃ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ στρέψῃ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ προαγωγὴν τῆς κατηχητικῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως.

«Ἀποδίδοντες, λέγει, ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων μας γενεῶν κατὰ τὰς διδασκαλίας καὶ παραδόσεις τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωμεν τὸ ἔργον τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων διαρκῶς βελτιούμενον, προαγόμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς ὅτι θὰ καταβληθῇ ἡ δέουσα μέριμνα, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθοῦν αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι ἀρτίαν λειτουργίαν αὐτῶν».

Ἐξαίρων εἶτα τὴν σημασίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου, ἐκφράζει τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπιδειχθῇ τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλύτερος ἀριθμὸς Κοινοτήτων μας εἰς αὐτό.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

(†) Μητροπολίτης τέως Δημητριάδος Ἰωακεὶμ

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 15ῃ Μαρτίου, ἐν Βόλῳ, ὁ Μητροπολίτης πρ. Δημητριάδος (Βόλου) κυρὸς Ἰωακεὶμ Ἀλεξόπουλος. Ὁ ἀείμνηστος ἐγεννήθη τῷ 1871 ἐν Κορινθίᾳ, διετέλεσεν Ἱερατ. Προϊστάμενος εἰς διαφόρους Κοινότητας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τῷ δὲ 1923 προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον Βοστώνης. Τῷ 1930, προαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς Μητροπολίτην, μετετέθη εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Φωκίδος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Δημητριάδος (Βόλου). Σχολάζων πρό τινων ἐτῶν, ἐσυνέχισε τὴν πλουσίαν συγγραφικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν, δι' ἧς, ὡς καὶ διὰ τῆς χρηστῆς ποιμαντορίας αὐτοῦ, προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου τ. Δημητριάδος κυροῦ Ἰωακεὶμ εἴη αἰωνία!

(†) Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Δημήτριος

Τῇ 25ῃ Μαρτίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κυρὸς Δημήτριος. Ἐγεννήθη τῷ 1892 ἐν Ζακύνθῳ, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐχειροτονήθη τῷ 1917 εἰς Διάκονον, τῷ 1923 εἰς Πρεσβύτερον καὶ τῷ 1945 ε Μητροπολίτην. Διεκρίθη ἐπὶ ζήλ καὶ προσηλώσει εἰς τὰ καθήκοντ αὐτοῦ. Ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Μ τροπολίτου κυροῦ Δημητρίου ε αἰωνία!

(†) Γεώργιος Νικολαΐδης (Πρεσβύτερος)

Ἐν ἡλικίᾳ 95 ἐτῶν, ἐξεδήμησ πρὸς Κύριον τῇ 10ῃ Μαΐου, ἐν Ἀθ ναις, ὁ Πρεσβύτερος Νικόλαος Νικ λαΐδης, ἐπὶ μακρὰ ἔτη εὐδοκίμ διακονήσας ὡς Ἱ. Προϊστάμενος δι φόρων Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπ σκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆ κ. κ. Ἰάκωβος διεβίβασε τὰ συλλ πητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐνταῦθα θ γατέρα τοῦ ἐκλιπόντος Ἱερέως Κ Παντίρη, καὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήνα υἱὸν αὐτοῦ κ. Νικόλαον Νικολαΐδη (ἢ Πὼλ Νόρ).

Ἡ μνήμη τοῦ εἰς Κύριον μεταστά τος πιστοῦ οἰκονόμου Αὐτοῦ, Πρ σβυτέρου Γεωργίου Νικολαΐδου, εἴ αἰωνία!

(†) Γαβριὴλ Ματθόπουλος (Ἀρχιμανδρίτης)

Τῇ 12ῃ τ.μ. Μαΐου ἐξεδήμησε πρὸ Κύριον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴ Ματθόπουλος, Ἱερατ. Προϊστάμενο τῆς ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῆς Ὀρθο δόξου Κοινότητος τῆς Ἁγίας Τριά δος. Ὁ ἀοίδιμος Ἀρχιμανδρίτης Γα βριὴλ Ματθόπουλος εἶχεν ἔλθει τὸ 1930 ἐξ Ἁγίου Ὄρους εἰς Καναδᾶ καὶ εἶτα εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὑπηρετήσας εἰς διαφόρους Κοινότη τας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Καθαιρε θεὶς πρό τινων ἐτῶν ὑπὸ τῆς Μεγά λης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐδήλω σε μετάνοιαν εἰλικρινῆ πρὸς αὐτήν Οὕτω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 62 καὶ ἡμερομηνίαν 18ης Νοεμβρίο 1958, Πράξεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱε ρᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα τριαρχείου, ἤρθη ἡ καθαίρεσις αὐ τοῦ, ὁ δὲ Ἀρχιμ. Ματθόπουλος ἀπο κατέστη ὡς «γνήσιος καὶ νόμιμος κα κανονικὸς ἱερεύς», εἰς τὴν αὐτὴ Κοινότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος, Σικά γου. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερι κῆς ἐνετάλη τῷ Ἀρχιερατικῷ Αὐ τοῦ Ἐπιτρόπῳ, Πανοσιολ. Ἀρχιμ Δανιὴλ Γαβρίλῃ, ἐν Σικάγῳ, ὅπω διαβιβάσῃ τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν Κοινότητα Ἁγίας Τριάδος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιμ Γαβριὴλ Ματθοπούλου. Κύριος ὁ Θε ὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!

THE RELIGIOUS OMNIBUS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, New Jersey

Greek Orthodox Archbishop Acclaimed by Religious Press

The American Religious Press wrote favorably about the new Archbishop of the Greek Orthodox Church in America. The statement of His Eminence that one of his major aims would be to seek a federation of all Orthodox Churches in America received special comments.

Religion and Science

Elton Trueblood, a great philosopher and scholar, says that "the great tradition is not that of men who believe in the Living God and His purpose for them because such belief is comforting, but that of men who believe because there is evidence that it is true."

Richard K. Toner, Princeton University scientist and Anglican priest, says that "we need more men in the ministry who are trained so that they can speak and write with authority on both theology and science. They can do a great deal, for instance, in talking to young men who think there is a conflict between religious thinking and scientific beliefs. In this day a clergyman without knowledge of both religion and science is simply a crippled pastor."

Skepticism in Seminaries

According to the *New York Times*, a study revealed that today's students at Theological Seminaries in America are, by and large, skeptical but hope to find belief through experience and a sense of purpose through service.

Cooperation between Clergymen and Physicians

Surveys indicate that "a change in 'medical climate' has brought medical doctrine into closer harmony with the Christian view of man. The change includes a decline of the 'machine age' emphasis in medical science, and a growing awareness that a patient's psychological background is relevant to sickness and health."

Christianity and Psychiatry

Richard Cardinal Cushing, addressing a recent meeting of the Guild of Catholic Psychiatrists, said religion and psychiatry should "join forces in helping mankind." "The Roman Catholic Church," he continued, has a "high regard for psychiatry, the healer of sick minds." "Much of the anxiety for our time," he elaborated, "is due to the circumstances that people . . . have identified their happiness with the wrong values." "Religion can supply the right values," he said, "the imitation of Christ, as Christ lived our kind of life."

British New Testament Translation

Publication of a new translation of the New Testament into current English by British scholars headed by the eminent Dr. Dodd, is expected early in 1961. The translation, made from the original Greek texts, will be published jointly by the Oxford and Cambridge University Press.

Church Leaders Discuss Peace

A meeting in Moscow took place of Russian Orthodox and Protestant Church leaders and representatives of the Soviet Peace Committee. The group "resolved through daily church efforts at home and in cooperation with all Christian and peace-loving people to assume a greater responsibility in their efforts to avert the catastrophe of war and to make peace secure."

Communists Hit Church Membership

The *Manchester Guardian* reports that East German authorities are issuing certificates to persons who cancel their church affiliations. Such documents are compulsory for Communist officials, army officers, students in teachers' colleges, and will now be for teachers in schools and universities.

Church Attendance Increases in Russia

Church attendance is up in the Soviet Union, according to Rev. Paul Sokolowsky, of Dimitrov. The visiting pastor from Russia told an Edmonton, Alta., Canada, audience that attendance has increased about 15 per cent in the past five years. He said that "about 35 per cent of Russia's people attend Russian Orthodox Churches regularly."

The Gospels Published in Modern Russian

A group of Russian Orthodox scholars associated with the Orthodox Institute of St. Sergius in Paris translated the four Gospels in modern colloquial Russian. They were published recently by the British and Foreign Bible Society. Copies of the documents which formed the basis of the new translations are being microfilmed and will be sent to Moscow for use in Russia's Theological centres.

The Original Name of St. Sophia

Professor Glanville Downey writes a revealing study in the current issue (No. 1, 1959) of *Harvard Theological Review* about the name of the Church of St. Sophia in Constantinople. The church was at most periods commonly called ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία as were the principal churches of other cities such as Antioch and Alexandria. The name Σοφία came into use only at a later time. The earliest example of the name ἡ Ἁγία Σοφία τοῦ Θεοῦ occurs in Nicetas Paphlagon who wrote about A.D. 890.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

«Φαγὼν καὶ ἐμπλησθείς, πρόσεχε σαυτῷ. Ἀπόκρημνος γάρ ἐστιν ὁ τόπος τῶν τροφῶν».

«Ἀληθὴς νηστεία ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, καταλαλιᾶς, ψεύδους καὶ ἐπιορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια ἐστι νηστεία ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος».

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classi
Colgate University, Hamilton, N. Y.

GREECE. Edited by Doré Ogrizek. With a Preface by Jean Cocteau. New York and London: McGraw-Hill Publishing Co., Ltd., 1955. Pp. 416. Illustrated. $6.75.

This beautiful book, which was printed in the Netherlands and is one of a series entitled "World in Color Series," has been translated from the French into English by Paddy O'Hanlon. The various essays which deal with different aspects of Greek life, both of today and yesteryear, are vividly and lavishly illustrated by over 400 beautiful photographs, paintings, and sketches, predominantly in color, that come very close to representing the actual physical impression that Greece makes on the visitor to her sun-laved lands. This book is *not* a dry information manual. Rather it is a book which provides the reader with a vicarious experience which is the next best thing to an actual trip to Greece. It also furnishes the reader with a good general account of the Greek background for maximum appreciation.

In addition to the Preface by Jean Cocteau of the Académie Française, various contributors combine to enrich the volume. We have "Introduction to the Voyage" by Rico Agathocles, "History" by Janine Ribes, "Drama and Literature" by André Thérive, "Mythology" by Mario Meunier, "The Arts" by Jean Desternes, "Greece Today" by Maurice Bedel, "Athens" by Jacques de Lacretelle of the Académie Française, "Central Greece" by André Fraigneau, "Northern Greece" by Henri Philippon, "The Peloponnese" by Jean-Louis Vaudoyer of the Académie Française, "Crete" by André de Richaud, "The Cyclades" by Roger Peyrefitte, "The Dodecanese" by Paul Morand, and finally "Towards a Better Understanding of Greece, Greek, the Greeks" by Janine Ribes. There is also a convenient index.

These essays provide the reader with a critical appreciation of Greece's contribution to world civilization, but they also provide the potential traveler with important background and information for making the most out of his trip to the glory that was and is Hellas.

The reader will occasionally be annoyed by the presence of frequent Gallicisms in the translation, but the beauty of the book as a whole will probably make up for this. Also, perhaps more should have been said and illustrated of Byzantine Greece than is actually done. Ancient and modern Greece are richly dealt with. For some unexplained reason, page 112 seems to be lacking coherence, as it ends abruptly in the middle of a sentence.

The pictures are undoubtedly a major factor in the overall attractiveness of this volume. Some readers would probably be anxious to procure separate blown-up copies of many of the fine color reproductions. At any rate, this is a volume which every lover of Greece will want to own and show with pride to his friends.

DESCRIPTION OF THE CHURCH OF THE HOLY APOSTLES AT CONSTANTINOPLE. By Nikolaos Mesarites. Greek text edited with translation, commentary, and introduction by Glanville Downey. Philadelphia: The American Philosophical Society, 1957. Pp. 70. $2.00. (*Transactions of the American Philosophical Society,* Vol. 47, Part 6, December 1957, pp. 855-924).

Glanville Downey, currently Associate Professor of Byzantine Literature at The Dumbarton Oaks Research Library and Collection and Member of the Faculty of Arts and Sciences of Harvard University (this year he is also a visiting lecturer at the Princeton Theological School), is unquestionably one of the most indefatigable American scholars in the field of Byzantine studies today. The work cited above is now made available in English translation for the first time and the Greek text of Nikolaos Mesarites, which was originally written between 1198 and 1203 A.D. and published in the *editio princeps* of A. Heisenberg in 1908 (now out of print), again becomes available to scholars and interested readers through the admirable efforts of Dr. Downey.

Professor Downey's text is based on photographs of the original manuscript preserved in the Ambrosian Library in Milan. In addition to the Greek text and the English translation of that text, Professor Downey has provided the reader with an introduction to the life and works of Mesarites, three indic of scriptural passages, notable Gre words, names and subjects, and copiou notes on the Greek text. He has draw heavily on Heisenberg's researches b has lavishly enriched our knowledg with his own.

The text provides important architec tural, artistic and historical informa tion on a major Byzantine monumen that is no longer in existence, and on basilica which some sources claim wa built by Constantine the Great, namely the Church of the Holy Apostles a Constantinople. Professor Downey be lieves the best evidence indicates tha Constantius, Constantine's son, and no Constantine himself, built this churc (cf. p. 861, note 2 in the book). Th description of Mesarites provides a good deal of information about th city of Constantinople, Byzantine musi and education, and a detailed descrip tion of the tombs of the Byzantine em perors and their families, who were entombed in the Mausoleums of Constantine the Great and Justinian. These mausoleums were connected with th church.

Professor Downey is to be commended for his lucid English transla tion, for his editing of the Greek text, and for his resourcefulnees in resuscitating another figure from the world of Byzantine philology.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

"Faith and Science—Are they Reconciliable?" «Συμβιβάζονται ἡ Θρησκεία καὶ ἡ 'Επιστήμη;» Τὸ λίαν ἐνδιαφέρον αὐτὸ θέμα ἀνέπτυξε τὴν 4ην Φεβρουαρίου ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων Patrick Romanell, Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας τῆς 'Ιατρικῆς καὶ τῆς 'Ηθικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τέξας. 'Η διάλεξις ἐδόθη εἰς τὴν Academy of Medicine τῆς Νέας 'Υόρκης, ἥτις καὶ διωργάνωσε τὴν λαμπρὰν αὐτὴν διάλεξιν. 'Ο διαπρεπὴς ὁμιλητής, ὅστις ἀπήντησε καὶ εἰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀκροατηρίου, ἀπέδειξε δι' ἀδροτάτων ἐπιχειρημάτων, ἀντληθέντων ἐκ τῶν τελευταίων πορισμάτων τῆς 'Επιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὅτι Πίστις καὶ Γνῶσις, Θρησκεία καὶ 'Επιστήμη, ὄχι μόνον δὲν ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦν εἰς τὰς ζωτικὰς γραμμάς.

ATTEND CHURCH SERVICES...

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you...

BIRMINGHAM, ALA.

OLY TRINITY 307 So. 19th Street
OLY CROSS 725 No. 25th Street
ev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ivine Liturgy and Sunday School 10:30
M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

VANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
ev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos

ivine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
inday School 9:00 — 10:30 A.M.
reek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

HE TRANSFIGURATION OF CHRIST
-05 98th Street Corona 68, N. Y.
ev. E. Tselentakis ILlinoi 8-5251
ivine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
inday School 10:30 — 11:30 A.M.
reek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

Ἀπὸ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα ἐν Καράκας Βενεζουέλας ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΤΟΥ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΥ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
Κ. καὶ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ἔκθεσις: Ἡφαίστου 2
Ἐργοστάσιον: Ἱερὰ Ὁδὸς 114
ΑΘΗΝΑΙ — ΕΛΛΑΣ

◆

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΙ ΒΑΡΥΤΙΜΟΙ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΙ
ΜΑΝΟΥΑΛΙΑ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥ
ΤΕΧΝΗΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΡΓΥΡΑΙ ἢ ΕΠΑΡΓΥΡΟΙ
ΚΑΙ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ
καὶ
ἅπαντα τὰ Ἱερὰ Σκεύη εἰς Βυζαντινὸν ρυθμὸν
λεπτουργικῶς ἐπεξεργασμένα.

◆

Γράψατέ μας διὰ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ σας καὶ ἀμέσως θὰ λάβετε ὅλας τὰς σχετικὰς πληροφορίας.
«ΒΟΓΙΑΤΖΗ» — Ἡφαίστου 2, Ἀθῆναι
ΥΨΗΛΗ ΠΟΙΟΤΗΣ — ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5 , Utah.

HERE'S A BANK THAT WANTS YOUR PROBLEMS!

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems .

Yes, we want your problems to help solve them ... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
153 William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα – Ἐσώρασσα – Φελόνια – Ἐπιτραχήλια Στιχάρια – Ἐπιγονάτια – Καλυμμαύχια καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια δι' Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Προσέτι: Καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ Ἱ. Βήματος, κ.λ.π. Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων.

•

Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη. Ποιότης ἀρίστη καὶ τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκαταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

•

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.

Phone: MO. 7-5362